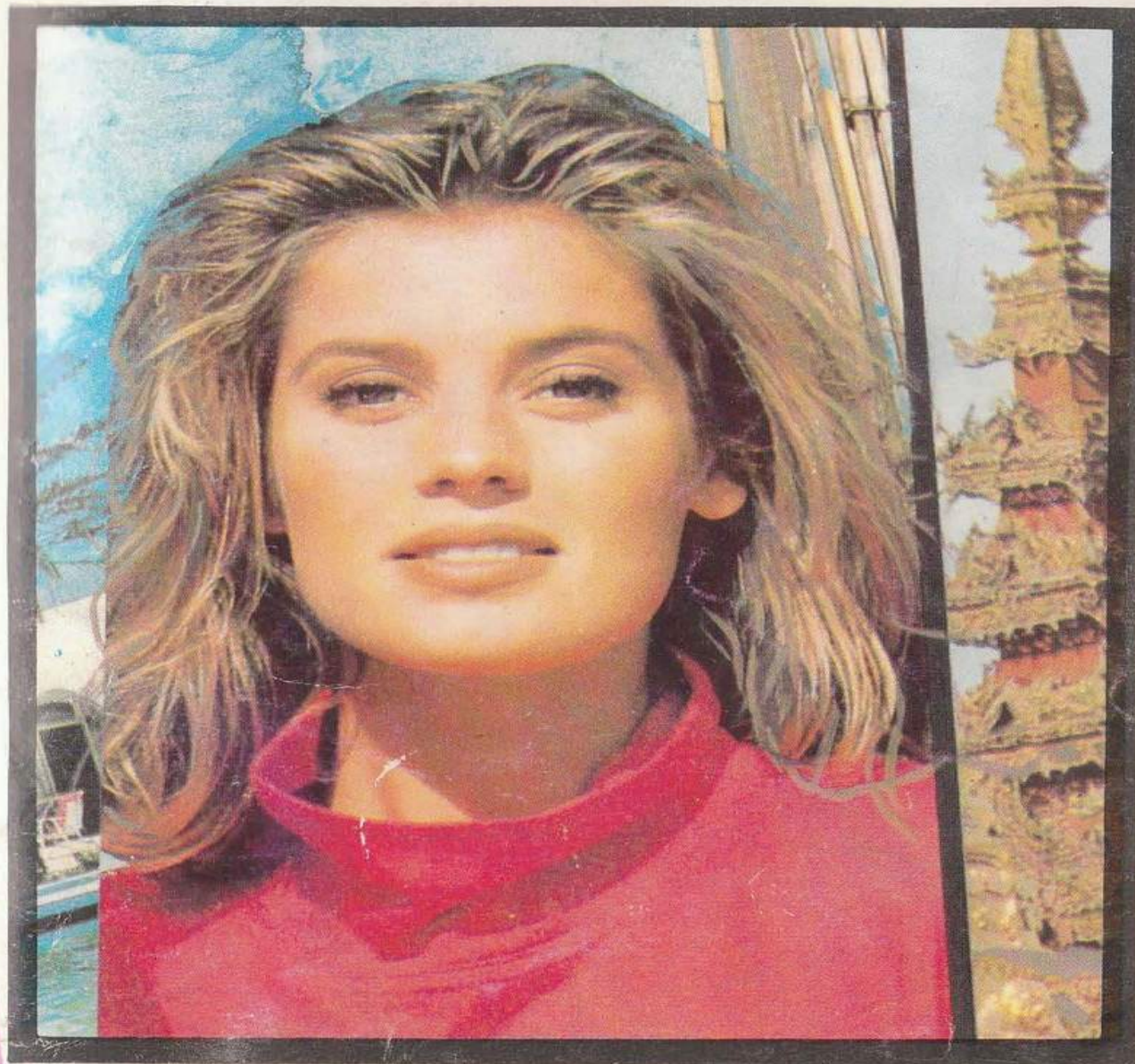

MADE IN USA

12

ДАЯНА МУР

ПРИЛАСКАЙ МЕ
В ТОПЛА ВЕЧЕР

ДАЯНА МУР ПРИЛАСКАЙ МЕ В ТОПЛА ВЕЧЕР

Превод: Людмила Иванова

chitanka.info

Омаяна от мъжествеността и магнетичното привличане на военния летец Кийф, красивата дизайнерка Вейн прибързано се омъжва за него.

Заради любовта си жертва кариера и домашен уют, последвайки го в далечна Япония.

Кийф я желае, но никога не ѝ е давал истинско доказателство за обич.

Решила да спаси брака си, Вейн подлага на мъчителна, драматична проверка силата и трайността на своите и неговите чувства.

ПЪРВА ГЛАВА

Вейн Карингтън Брандън се взираше в сиво-синия океан и очакваше появата на „Фрийдъм“. Видът на развълнуваните водни маси, на крановете и строителните съоръжения на пристанището в Йокосука засилваше още повече усещането за вътрешен студ у нея. Зъзнейки, тя нахлупи на главата си качулката на вълнената си пелерина. Кожената обшивка обрамчваше сърцевидното ѝ лице със сиво-сини очи. Правилният нос и волевата ѝ брадичка придаваха на класическата ѝ хубост характер и решителност.

Вейн нетърпеливо отметна няколко руси кичура. Когато преди малко повече от три часа беше тръгнала от Йокохама, изкусно заплетеният ѝ кок изглеждаше още доста прилично. Но японският зимен вятър беше разрошил с такава сила косата ѝ, каквато тя не беше срещала в родния си Кентъки.

Вейн хвърли поглед към доковете и изпита спонтанно чувство на съжаление към майките, дошли заедно с децата си, за да посрещнат завръщащите се у дома мъже. Сутринта все още грееше слънце, но сега небето бе мрачно и облачно. На никого обаче не му се искаше да се прибира вкъщи. Всички очакваха с копнеж съпрузи и бащи, особено сега, в дните преди Коледа.

Когато Вейн отново огледа хоризонта, си спомни неволно как бе прекрачила за първи път офицерския клуб с двете големи табели върху сградата: „Командване на военноморските сили на САЩ, Япония“ и „Командване на действащата флота, Йокосука, Япония“. Спомни си също така и как за първи път на този док се беше сбогувала с мъжа си — едва шест дни след сватбата им...

— Вейн, това е лейтенант Кийф Брандън.

Вейн вдигна поглед към високия, добре изглеждащ офицер. Носеше бяла моряшка униформа, която още по-силно подчертаваше широките тесни рамене и тесния му ханш. Имаше внушителна

брадичка, чувствена уста и сини очи, скрити под гъсти рижи вежди с цвета на къдравата му коса. Усмивката му, при която се образуваха малки трапчинки, беше заразителна. Вейн колебливо отвърна на усмивката.

— А това е малката ми сестричка Вейн, Кийф — завърши Тревър представянето.

Кийф Брандън задържа ръката на Вейн малко по-дълго, отколкото беше необходимо, преди да седне до нея. Вейн регистрира бегло недоволството на брат си, но беше вече така силно попаднала под излъчващата се от Кийф сексуална притегателна мощ, че не се замисли много по това. Под възхитения му поглед Вейн се почувства така опиянена, сякаш беше изпила цялата бутилка вино, която се намираше на масата. А при това дори не беше се докоснала до чашката си.

— Учудвам се защо не си ми споменал, че сестра ти ще дойде да те види, Тревър. Нали непрекъснато ми говориш за нея.

Вейн ги огледа и двамата. Тя леко смръщи чело, забелязвайки как брат ѝ се размърда смутено на стола си при закачливия упрек в гласа на Кийф.

— Сигурно съм пропуснал — отвърна Тревър. — Знаеш ли, понеже Вейн е с девет години по-малка от мен, винаги се сецам малко късно за нея.

Вейн се усмихна. Тя знаеше, че голямата възрастова разлика само я беше сближила още повече с брат ѝ. Тревър винаги бе играл ролята на неин закрилник и дори сега, въпреки че навърши двадесет и четири години, се отнасяше към нея като към малко дете. В момента нещо очевидно не му беше по вкуса и на Вейн много ѝ се искаше да разбере какво е то. Обикновено нищо не беше в състояние така лесно да изкара Тревър от състоянието на душевен покой.

— Освен това — чу тя брат си да допълва, докато откъсваше поглед от загорялото лице на Кийф — нали знаеш как стоят нещата. Аз съм на изтребител, а ти на самолетоносач. Виждаме се обикновено доста рядко...

— Като изключим факта, че през последните месеци ти беше на сух док и те срещах всеки път, щом дойдех на пристанището. Да не говорим пък за двудневния ергенски гуляй, който устройхме за Ханк.

При тази забележка Вейн повдигна вежди. Брат ѝ нищо не ѝ беше разказвал за тази страна на живота във флотата и съдейки по мрачния поглед на Тревър, той не изглеждаше благодарен на Кийф, че насочи разговора към тази тема.

— Вейн дойде за рождения ми ден — поясни Тревър резервирано. — Не бяхме се виждали две години и тя ще остане няколко дни.

— Всъщност става дума за няколко седмици — поправи го Вейн припряно. Тя постепенно осъзна ситуацията. Тревър и Кийф очевидно бяха добри приятели, но Тревър явно смяташе, че трябва да я закриля пред Кийф. Вейн често се беше чувствала притисната и между Тревър и родителите си.

Един план бързо се оформи в главата ѝ.

— Имам да ползвам още две седмици отпуск от последната година — добави тя. — Може би ще мога да остана по-дълго и да си потърся работа.

И двамата мъже обърнаха глави към нея. Но най-вече Тревър създаваше впечатлението, че новината му е паднала като бомба.

— Вейн, събери ума си! — прогърмя брат ѝ. Той въобще не се мъчеше да сниши гласа си. Дипломацията никога не бе любимата му тактиката спрямо нея — оставяше я само за другите жени, с които се срещаше. — Тук никога не би си намерила работа като дизайнер. Това да не ти е Париж или Ню Йорк.

Вейн усети изпитателния поглед на Кийф, но се съсредоточи само върху шокирания си брат.

— Знаеш, че отдавна имам намерение да се преместя в Ню Йорк. Напреднах във фирмата на татко, доколкото можах, но не искам да получавам повишение, за което обикновено са необходими години само защото съм дъщерята на Закари Карингтън.

Вейн забрави за момент къде и с кого се намираше. Тя само искаше брат ѝ да прояви разбиране.

— Всъщност никога не съм била сигурна дали наистина съм искала да стана дизайнер, или съм избрала тази професия само защото мама настояваше да поема по нейния път.

Стисна ръката на брат си и се помъчи да събуди съчувствието му.

— Тревър, наистина не ти ли е жал за мен, че се намирам постоянно в сянката на преуспяващите си родители, че живея в тази

огромна вила, вечно под опеката им...

— Но, Вейн, нали знаеш, че мама и татко те обичат и ти мислят само доброто — отвърна Тревър с известна безпомощност в гласа, която беше нещо ново. Очевидно той вече подозираше, че няма почти никаква надежда да я вразуми.

— И аз ги обичам — каза Вейн и пъкна ръка в ръката на брат си. — Но трябва да стана самостоятелна, да стъпя на собствените си крака. Те не бяха особено щастливи, когато ти отиде във флота, а мен пък въобще няма да ме изпуснат от погледа си.

— Но това е само защото и двамата бяха прехвърлили четиридесетте, когато ти се роди и защото...

— И защото аз съм момичето, бебето — допълни вместо него Вейн. — Но, Тревър, ти трябва все пак да разбереш, че и аз имам правото да вървя по свой собствен път, да правя собствени грешки, да живея свой собствен живот.

Горещата молба на Вейн оказа своето въздействие върху брат й. Напрежението му се уталожи и той притисна студените й пръсти.

В очите на Вейн се появиха сълзи. Тя беше победила. Внезапно осъзна отново къде се намира. Погледна към Кийф и забеляза странен израз в сините му очи. Отпуснатото му, небрежно държане беше също толкова измамно, колкото интензивен беше погледът му. Вейн имаше усещането, че Кийф вече добре беше разбрал защо тя иска да остане.

Тревър също забеляза хвърлящото сякаш искри напрежение помежду им.

— Няма ли да тръгваш? — попита той подчертано Кийф.

Кийф се настани още по-удобно на тапицирания си стол и се огледа в помещението на клуба.

— Мислех да вечерям тук, но както виждаш, вече е доста препълнено.

Вейн видя, че имаше право. Но знаеше също така, че не бе толкова пълно, когато той се настани неканен на тяхната маса. А зле прикритият гняв на брат й показва, че това обстоятелство също не му беше убягнало.

С настойчив поглед, отправен към нея, Кийф добави:

— Затова си помислих, че няма да имате нищо против, ако седна при вас. — Преди още Тревър да успее да възрази, Кийф се приведе напред: — Няма да ви преча, Вейн, нали?

Погледът на Вейн пробяга между двамата мъже и въпреки предупредителния израз в очите на брат си, знаеше какъв отговор ще му даде...

След една бурна, опияняваща седмица Кийф и тя бяха вече женени. Тревър бе провел дълъг разговор с нея и се беше опитал да я откаже от този прибързан брак. Той познаваше Кийф от седем години и го смяташе за циник в отношението си към жените и живота изобщо. Минаваше за покровител на женските сърца, който се измъква от всяка по-задълбочена връзка.

Но Вейн се беше влюбила до уши в него — толкова силно, че събра цялата си смелост и на следващата сутрин след първата им любовна нощ му направи предложение за женитба. Въпреки че познаваше Кийф само от четири дена и той я беше предупредил, че гледа на брака като на остаряла институция, тя беше твърдо решена да поеме този риск. Можеше наистина Кийф да не държи толкова на брака, но беше готов да се ожени за нея. А тя не желаше повече.

Веднага след това Вейн си потърси работа във флотската база и макар че издържа теста в гражданската служба, не получи подходяща длъжност в управлението. Но това не я притесни — назначиха я в службата за обмяна на валута.

Че Тревър, както и родителите ѝ се бяха противопоставили на женитбата ѝ, не беше успяло да я спре. Закари и Ванеса Карингтън бяха съобщили само с няколко лаконични изрази, че няма да присъстват на сватбата ѝ. Така че Тревър без особен ентусиазъм трябваше да даде благословията си.

Венчаха се в параклиса при базата. Налагаше се Кийф да замине за десет седмици и Вейн не искаше да чака, макар че Тревър настояваше и се бе надявал тя да се вразуми след първоначалното си сляпо влюбване.

Шест дни след сватбата Вейн придружи съпруга си до Йокосука, за да го изпрати. Прояви сдържаност, целуна го само бегло и се извърна. А толкова ѝ се искаше веднага да изтича обратно и страстно да го прегърне. Не беше сигурна какво очаква от нея Кийф. Щом си тръгна от пристанището, се бе запитала дали новият ѝ живот, отдалечен на хиляди мили от дома, би се подредил така, както се беше надявала.

Когато няколко седмици по-късно Тревър ѝ съобщи, че го преместват, Вейн изпита още по-голяма благодарност към работата си. Колкото и да беше рутинна и прозаична, тази дейност запълваше поне част от самотните ѝ часове през деня и я изморяваше достатъчно, за да може да заспива всяка вечер в мъчително пустото си легло.

С течение на времето тя привикна към дългите седмици самота, но никога не беше успявала да се справи с гризящата я вътрешна самотност, която изпитваше дори и тогава, когато Кийф се връщаше — самотност, която ѝ тежеше много повече и заради факта, че никога не можеше да бъде напълно сигурна в чувствата на Кийф към нея. Колкото и да се мъчеше да се самоубеждава, че това е маловажно, все пак осъзнаваше в цялата му яснота, че той още не ѝ беше казал нито веднъж, че я обича — дори и в миговете на най-голяма страст.

ВТОРА ГЛАВА

Сега — две години по-късно — Вейн отново стоеше на дока, наблюдаваше познатата сива вода и знаеше, че е стигнала до повратна точка в живота си. През последните две години беше потискала личността си до краен предел, беше се мъчила да не се вкопчва в Кийф, да не го узурпира. Бе положила всички усилия да бъде доволна, че поне е близо до Кийф, независимо дали той я обича или не.

Но повече не можеше да продължава да живее с тази несигурност. И писмото, което беше намерила, допълнително я бе разтърсило.

Когато съзря огромния горд „Фрийдъм“, внушително маневриращ сред малките катери и другите кораби, сърцето ѝ се разтвори от обич. Но и страхът ѝ се засили. Трябваше да има предвид и възможността, че може да изгуби Кийф завинаги.

Но не можеше да продължава да се държи пасивно.

Вейн го видя да се отправя с бързи уверени крачки към пропуска на „Фрийдъм“. Кийф козирува отсечено, преди да слезе от кораба. Изпод фуражката му, огряна от слабото слънце, пробило за кратко плътната пелена от облаци, проблесна късо подстриганата му с цвят на мед коса.

„Не се е променил много“ — успя да установи тя. В къдриците му все още не се забелязваха сиви кичури, а стройната му фигура изглеждаше добре поддържана от тренировките. За тридесет и седемте му години стойката на тялото беше доста горда и изправена, а леките бръчици около сините му очи и добре оформената уста правеха лицето му да изглежда по-интересно и зряло.

Кийф веднага я забеляза. Тя нарочно беше нахлупила червената си качулка, която представляваше весело цветно петно сред сивото обкръжение на военноморската база.

Кийф се спря по средата на пътя, без да обръща внимание на блъскането на матросите, бързаци към своите близки. Погледите им се срещнаха и впиха един в друг. Вейн усети искрата на желанието,

припламнала помежду им. Нещо я стегна в гърлото при мисълта, че може би и само сексуалната връзка между тях е достатъчна за Кийф. Но на нея тя не ѝ стигаше и през следващите няколко седмици трябваше да разбере дали той е готов да я обича и да ѝ принадлежи изцяло, както тя му се бе отдала и тялом, и духом.

Вейн започна да си пробива път към него през тълпата. От широката усмивка върху загорялото му лице проблеснаха бели зъби. Той пусна вещите си на земята и разтвори ръце.

Вейн бавно се приближаваше, опитвайки се да прокуди всички страхове и съмнения. Когато ръцете на Кийф я стиснаха в здрава прегръдка, тя се отдаде изцяло на прекрасното усещане и дълбоко вдъхна характерния му мирис. Обви ръце около тънката му талия и мечтаеше да са си у дома, където дебелиите дрехи нямаше да ѝ пречат да усети силното му мускулесто тяло.

Кийф повдигна брадичката ѝ към себе си и я целуна леко по устните, но едва сдържаната страст, скрита в нежността му, накара Вейн да потрепери. После той внимателно я целуна по двете очи и по малкия фин нос.

— Добре дошъл у дома, скъпи!

Вейн забеляза как Кийф се стегна, преди да я пусне. Блясъкът в очите му угасна. В старанието си да се държи спокойно и да се владее, гласът ѝ беше прозвучал студено и отблъскващо.

В очите му се появи ням въпрос, но Вейн не можеше да му даде отговор. Половината нощ беше прекарала будна и беше търсила подходящите думи, с които да го посрещне, но сега мозъкът ѝ отказваше да мисли. С усилията си да се държи „правилно“ беше на път да разруши най-хубавите мигове на тяхната среща. Тя въздъхна.

Кийф вдигна ръка и я погали леко по бузата.

— Добре ли си, Вейн?

Сините му очи я гледаха загрижено и Вейн с мъка сдържаше сълзите си. Кийф винаги беше толкова спокоен, така владеещ се. Щеше да се надсмее над съмненията ѝ. За да не изгуби самообладание и да не се разплаче, тъй като сълзите ѝ напоследък лесно рукаха, Вейн се освободи от прегръдката му. Доста рязко — както установи с внезапна болка.

Кийф отново погрешно беше изтълкувал поведението ѝ. Той бавно свали ръка от лицето ѝ. Изразът му беше непроницаем. Вдигна

пътната чанта и куфарчето си, после с чувство на собственик обви с ръка кръста ѝ и тръгнаха.

За първи път от брака им Вейн не беше отговорила на целувката му и забеляза, че това го бе засегнало много. Но просто не беше в състояние да се пребори със собствената си непохватност и колкото повече се стараеше да се държи нормално, толкова по-неестествено ставаше поведението ѝ.

Вейн разглеждаше рязко очертания му профил — с волевата брадичка, с римския нос и високото чело, върху което се спускаше къдрица, и усети, че я връхлита парливо желание. Това обаче, което най-силно я смути, беше дълбокото чувство на обич, което я изпълваше.

Тя се боеше, че няма да събере смелост и да покаже писмото на Кийф. Страхуваше се от обясненията му и още повече от това, че нямаше да му повярва, все едно какво щеше да ѝ каже.

Докато крачеше редом с Кийф покрай шумните пристанищни съоръжения, Вейн осъзна, че Япония щеше да ѝ липсва, когато някой ден си тръгнеше оттук. Въпреки предупрежденията за предстоящи тайфуни, земетресения, насекоми и отвратителното време тя беше запленена от нейната култура и бит.

— Къде си паркирала колата?

Плътният глас на Кийф я изтръгна от мислите ѝ и Вейн трепна виновно. Знаеше, че издайническата червенина на бузите ѝ не е убягнала от погледа му и беше възможно той да я е разтълкувал погрешно.

— Колата е на ремонт — отговори тя бързо. — Ще трябва да се качим на влака.

Тъй като живееха във военното селище в Йокохама, това означаваше поне един час път, въпреки че японските железници функционираха бързо и рационално. След влака трябваше да продължат с автобус, но това беше все пак далеч по-приятно, отколкото убийственото пътуване в часа на върховото натоварване на трафика.

Вейн бе озадачена от мълчанието на Кийф и му хвърли скришом поглед от страни. Той също я наблюдаваше със странен израз на лицето, при което върху тънките му устни трептеше усмивка.

— Какво ще кажеш, ако тази нощ останем на хотел?

Вейн отклони поглед, но Кийф вече беше забелязал руменината, която отново бе обляла бледото ѝ лице. Тихият му разбиращ смях и кратката прегръдка я объркаха, а мирисът на одеколона му мъчително изпълваше сетивата ѝ.

— Аз... не зная какво да ти кажа... — започна тя и се ядоса на заекването си. От времето на следването си не беше се запъвала по такъв начин. „Та ти си почти на двадесет и седем!“ — укори се мислено Вейн. — Утре трябва да съм на работа — намери си тя бързо оправдание.

Кийф повдигна многозначително едната си вежда.

— Не би ли могла утре да си вземеш свободен ден?

— Нали знаеш колко сме заети по Коледа. Много жени си вземат отпуск, за да могат да бъдат с мъжете си. Почти всички кораби са в пристанището заради празниците — отвърна Вейн вяло.

Тя си спомни времето, когато няколко дни след запознанството си с Кийф пренощува в хотела на флота — тогава нищо на света не би могло да я накара да се откаже да прекара там нощта с него.

— Какви проблеми има в такъв случай? Ти също би могла да си вземеш почивен ден. Няма да усетят чак толкова отсъствието ти в бюрото за обмяна — заяви той и с кратко движение на ръката разреши въпроса.

Това ѝ причини болка. Вейн сериозно се отнасяше към работата си. Когато преди две години за пръв път бе потърсила някакво занимание тук, беше разбрала, че най-добрите места се заемаха рамо от военни ветерани или от жени с дългогодишен опит. Така че тя бе приела да стане счетоводител и беше открила за своя изненада, че ѝ доставя удоволствие да работи с цифри. После завърши различни курсове за повишаване на квалификацията и стигна до длъжността инспектор.

— Знаеш, че някога се отказах от престижна служба и това решение взех напълно доброволно — отвърна тя тихо. — Тук доста се потрудах, за да напредна в работата си и се гордея с това, което съм постигнала. Току-що ме назначиха за помощник-мениджър! Работата ми означава точно толкова за мен, колкото и твоята за теб... може би и повече, защото в живота ми има безброй незапълнени часове и не всеки ден преживявам толкова много интересни неща, колкото теб.

Тя искаше да се освободи, но Кийф я притисна още по-здраво към себе си. Независимо от това колко беше ядосан, той не търпеше физическо разстояние. Също така никога не си лягаше, докато не се отстранят каквито и да било различия помежду им. Веднъж, след една от редките им препирни, той ѝ беше казал, че това вероятно е реакцията му на постоянните спорове между родителите му, които са се проточвали до късно през нощта.

Кийф спря пред една празна чакалня за автобуси и се обърна към Вейн:

— Съжалявам, Вейн. Беше необмислена забележка от моя страна — точно в стила на Елиът. — Той винаги наричаше родителите си по име. — Но ми се струва, че този път завистта ти към моята, тъй наречена „вълнуваща професия“, не е много уместна — предстои ми повишение, а това означава, че ще трябва да се ровя само в буми. Но ще направя всичко възможно това да трае кратко време.

— О, Кийф, съжалявам — каза Вейн и го погали по бузата. Тя отново беше забравила обидата му и се измъчваше от двойствени чувства. От една страна, се радваше, че вече нямаше да лети толкова често, но от друга страна пък знаеше какво означава летенето за Кийф.

Той извърна лице към дланта ѝ и бързо я целуна, преди да я поеме в своята ръка.

— Ще видя какво може да се направи. Дотогава ни остават двадесет и един дена за наслади, преди отново да тръгна по море.

Думите му я ободриха, но тя си спомни и за решението, което трябваше да вземе в най-скоро време. Вейн се загледа към сивото море, където флотилията се открояваше върху също толкова сивия хоризонт.

Но Кийф не допусна помежду им да се появи емоционално отдалечаване.

— Най-сетне сме сами, скъпа — каза ѝ тихо.

Той се наведе над нея, за да я целуне и се облегна на прясно боядисаната стена. Предупреждението на вътрешния ѝ глас потъна в бурната му целувка. Вейн знаеше, че Кийф нарочно се старае да я възбуди, но това не попречи да я овладеят познатите чувства. „Познати — помисли си тя мечтателно, — но въпреки това отново и отново нови...“

Той я притисна още по-плътно към себе си, но Вейн откъсна устните си от неговите, за да му напомни, че скоро ще дойдат и други пътници.

Кийф нетърпеливо отклони протеста ѝ.

— Автобусът току-що е заминал. Имаме още няколко минути, преди да дойде някой, за да чака за следващия.

Той я прегърна през тънкото кръстче и отново впи устни в нейните. Вейн се предаде. Беше безсилна срещу неговата сексапилност и предателската реакция на тялото и сърцето ѝ постепенно отслабиха волята ѝ.

Целувката му ставаше все по-пламенна и жадна и Вейн простена безпомощно. Кийф носеше мириса и вкуса на морето, а от униформата му все още се излъчваше ароматът на екзотичните краища, по които бе скитал. Когато докосна устните ѝ с език, те се разтвориха с копнеж. Той си играеше с езика ѝ, докосваше зъбите ѝ, преди отново да очертае с целувки контурите на сочните ѝ устни. Вейн се вкопчи здраво в него. Краката ѝ трепереха така, че не беше в състояние да се задържи изправена.

Скри лице под брадичката му и си пое дълбоко въздух, за да възвърне отново равновесието си. Горещият му дъх, който пареше в ухото ѝ, заплашваше отново да сломи съпротивата ѝ и когато езикът му с влудяваща бавност проникваше навътре, цялото ѝ тяло започна да трепери.

— Някакви възражения относно хотела? — прошепна Кийф.

Вейн успя само безпомощно да кимне с глава. Нямаше сили да му се противопостави, въпреки че в този момент у нея се надигна чувство на гняв — гняв, насочен към Кийф заради самодоволната му, победоносна физиономия, но и гняв преди всичко към самата нея, защото не можеше да му устои, както всъщност бе възнамерявала.

— Нека идем пеша дотам — предложи тя с пресипнал от възбуда глас. Надяваше се от студения въздух да възвърне отново самообладанието си.

— Окей! — Кийф грабна багажа си с една ръка, а с другата прегърна Вейн. После двамата излязоха от чакалнята и забързаха по стръмното възвишение.

ТРЕТА ГЛАВА

Вейн очакваше, че Кийф ще я сграбчи в прегръдките си веднага, щом влязат в просторното помещение, но вместо това той спокойно остави багажа си върху една масичка до вратата и попита като за нещо съвсем естествено:

— Може би първо ще искаш да си вземеш душ?

Вейн застина слисана на мястото си. Последния път, когато Кийф беше отсъствал продължително време, тя не беше успяла дори да съблече всичките си дрехи. Вежливото му сухо държане я учуди и я накара да се почувства несигурна в поведението си спрямо него. Собственият ѝ съпруг се държеше като благовъзпитан непознат!

Тя не събра кураж да пресрещне проникателния поглед на Кийф и нервно се огледа в стаята с бежови килими и светлосини стени. Кийф очевидно беше заел изчаквателна позиция и нервите на Вейн не издържаха.

Внезапно той се приближи до нея, пое нежно ръката ѝ и я целуна откъм дланта.

Вейн потрепери. Беше невероятно, че толкова интензивна реакция успяваше да събуди у нея Кийф. Той вдигна глава и откри в очите ѝ оня особен блясък, който беше сигурен признак на сексуалната ѝ възбуда.

Тя се изчерви. Отново си спомни как Кийф за пръв път беше открил тази нейна особеност. Случи се, когато той бе настоял всички лампи да светят. Вече се бяха любили, но само един-единствен път, и то на тъмно. А в брачната нощ Кийф заяви, че иска да я опознае изцяло, до дъно, и че не желае връзката им да страда поради фалшив свян. Погледът му отново срещна нейния.

— Отначало си помислих, че причината е в необичайното чувство да ме видиш след толкова дълго време. Веднъж ми беше казала, че всеки път, когато се връщам у дома, имаш усещането, че това е първата ни среща...

Вейн се опита да се изплъзне от изпитателните му очи, които сякаш проникваха в най-интимните кътчета на душата ѝ. Кийф повдигна брадичката ѝ и се взря внимателно в лицето ѝ.

— Но не е това, нали? — произнесе той замислено. Кийф я наблюдава известно време в очакване, после настоя: — Какво има, Вейн? Животът в базата ли те потиска? Зная, че тези продължителни раздели не са леки, но аз те предупредих в какво се впускаш.

Помнеше го доста добре. Беше ѝ разказал всичко за суровия живот във флота, беше споменал и за високите проценти на разводите. Но Вейн бе решила да поеме всичко за своя сметка и дори се беше приспособила до голяма степен към ситуацията.

Това, с което всъщност все още не можеше да свикне, бяха честите съобщения за нещастни случаи: за катастрофирал самолет, за пилоти на реактивни самолети, загинали при излитане или кацане.

— Марджи загуби съпруга си — каза тя тихо. — Научи го едва преди два дена, а отново чака дете.

— По дяволите! Не знаех нищо за бебето. А Дейвид беше добър приятел — отвърна объркан Кийф.

Той се изправи и я погледна с болка в очите.

— Знам, че ти е трудно да се питаш непрекъснато дали ще се върна жив и здрав, но аз...

— Ш-шт — прекъсна го Вейн. Разбра, че Кийф си обяснява странното ѝ поведение със скръбното известие. Зарадва се, че нещата ще се отложат, и реши да го остави засега да смята, че тя просто страда и съчувства на Марджи Спенсър. Внезапно съжали за размишленията и колебанията си, за постоянното претегляне на всички „за“ и „против“. Заради няколкото опияняващи мига ѝ се прииска да се отдаде изцяло на обичта си към Кийф, да забрави за света навън — с неговите проблеми.

Вейн обви ръце около тила му. Когато Кийф понечи да каже нещо със сериозен израз на лицето, тя настоя:

— Моля те, нека не говорим за нищо повече! — Притисна се до него и усети моменталната му реакция. — Всичко останало би могло да почака...

— Ето едно предложение, на което не мога да устоя — отвърна той със сипкав глас.

В този момент Вейн беше безкрайно доволна, че Кийф никога не се притесняваше от факта, че често тя вземаше инициативата при любовната им игра. Това го радваше и той реагираше с повишена възбуда на нейната предприемчивост.

Тъй като на високите си токчета Вейн бе почти толкова висока, колкото и Кийф, беше й достатъчно само да вдигне глава и да докосне устните му. Нежно ги притисна между своите, после жадно затърси с език неговия.

Кийф я притисна със стон към себе си и ръцете му се плъзнаха по червената й вълнена рокля. Изведнъж за миг откъсна устни от нейните.

— Ти си чародейка, Вейн — промълви пресипнало. — Чародейка и крадла!

Тя го погледна и той прочете в очите й, замъглени от старостта, цялата й обич и желание. Кийф отново простена.

— Отне ми целия разсъдък! И цялото ми самообладание...

Вейн здраво го прегърна.

— Не ми трябва твоето самообладание, нужен си ми ти — каза тя задъхано, когато той за кратко й позволи да си поеме дъх.

Тялото на Кийф се задвижи ритмично плътно до нейното, устните му притискаха нейните. Той усети как тя цялата се напрегна. Ръцете й се провряха през ципа му, от гърлото му се изтръгна неволен вик.

Оттласна я от себе си и устните им се разделиха без желание. Той трескаво събу панталона и слипа си, после свлече и чорапогащника на Вейн. Малко повече време употреби за миниатюрните й дантелени бикини. С устни галеше меката и нежна кожа на корема й, докато плъзгаше черната дантела надолу по дългите й изваяни бедра.

Изведнъж рязко седна на дивана и привлече Вейн с припряно движение върху себе си.

Тя искаше да протестира заради нетрадиционната поза, но Кийф я застави с целувка да замълчи и езикът му се провря между зъбите й. Преди да започне да я люби, той вдигна високо над бедрата й широката й пола и я усуква ловко около кръста й. Вейн се държеше здраво за раменете му. Като през мъгла до обсебеното й от страстта съзнание

достигна обстоятелството, че Кийф бе все още по кител и че студентите копчета се връзваха в гърдите ѝ.

Той се откъсна от устните ѝ, погали шията ѝ, разкопча седефените копчета на роклята и освободи гърдите ѝ — малки, розови и закръглени. Започна последователно да ги целува, повтаряйки безспир това сладостно мъчение. Под горещия му влажен дъх те се изпълниха с още по-голямо напрежение. Върхчетата им щръкнаха, щом Кийф ги докосна с език. Вейн се отпусна безволево и здраво обхвана с краката си Кийф. Искаше ѝ се само да се слее в едно цяло с него, да го притежава докрай...

С бавни, уверени тласъци той проникваше в тялото ѝ, хапейки нежно твърдите ѝ зърна. Постепенно доведе Вейн почти до върха на екстаза. Тя усети как всяка фибра на тялото ѝ се събужда за нов живот. Страстта я върхлетя като поток вряща лава.

Кийф не можеше да се насити на топлия ѝ влажен скут. Притисна бедрата ѝ с ръце и я накара да се нагоди към огнения му ритъм.

Когато тласъците му станаха още по-буйни и неравномерни, на Вейн ѝ се струваше, че витае на границата между безумието и екстаза. Кийф продължаваше да я държи здраво, диктувайки темпото. Вейн се приведе и търсейки опора, се вкопчи в силния му гръб. С език погали ухото му, поигра си с нето, после устните ѝ преминаха по бузата му и стигнаха до шията. Тя усети как гръбът на Кийф се стегна под допира на ръцете ѝ. Целуна го по тила, после захапа солената му кожа.

Вейн почти чу ускореното биене на сърцето му. Кийф се изправи, затаи дъх, стисна зъби, а когато тялото ѝ започна да се извива и мята в конвулсии, той достигна заедно с нея кулминацията на възторга.

Вейн притисна гръд о неговата и зарови глава в рамото му. Стенанията му вибрираха върху кожата ѝ, а тя в любовно опиянение изпита осъщественото желание. Бавно, много бавно бесният ѝ пулс започна да се нормализира.

Кийф я задържа в прегръдката си и успокоително я загали по гръба, докато дишането ѝ отново стана равномерно. Вейн обви ръце около тила му и се сгуши в него. Помисли си колко бързо отлитаха всеки път тези прекрасни мигове, в които тя чувстваше Кийф близък не само в сексуално отношение — в които почти беше склонна да вярва, че той я обича.

Тя не знаеше колко време беше изминало, но не остана доволна, когато Кийф повдигна брадичката ѝ и погледна зачервеното ѝ, сънливо лице.

Действителността щеше да се върне прекалено рано. Вейн искаше той винаги да я държи така, телата им да бъдат винаги едно цяло — както в този миг.

Кийф я погали нежно по бузата и покри лицето ѝ с ефирни целувки.

— Хей, поспаланке, не мислиш ли, че е време да идем в банята?

Вейн протестира високо. Понечи да облегне хладното си влажно чело на рамото му, но той не ѝ позволи. Засмя се тихо, обърна я настрани и я повдигна.

— На теб може и да ти е удобно, любов моя, но това място тук не е пригодно за продължително „тет-а-тет“. Задните ми части съвсем пострадаха! — каза Кийф развеселено, докато ставаше.

Вейн разтвори широко очи.

— Съжалявам, Кийф. Беше егоистично от моя страна...

— Дори и да е било така, това ще е първото егоистично действие, което си извършила някога — успокои я той. После я привлече към гърдите си и попита с поглед, все още помътнял от страст:

— Та ще вземеш ли сега душ, или предпочиташ да си легнеш? И, моля те, отговаряй по-бързичко, защото съвсем не си лека като перце, скъпа.

— Хм — Вейн зае поза, като че ли се кани да размишлява. — Е, добре, предпочитам леглото. Малко съм изморена от усилията, с които ме натовари.

— Натоварих ли те? — повтори Кийф с пресипнал глас и я целуна за наказание по устните. — Не чух много сериозни възражения.

— Бих казала, че успешно ги предотврати — промърмори тя. — Но не мислиш ли, че този път бихме могли да се любим без дрехи?

— При едно условие — каза Кийф през смях.

— И какво е то? — попита Вейн, когато Кийф я пусна на леглото и легна върху ѝ. Той отмахна косата ѝ, която се беше разпротряла като ветрило на възглавницата.

— Че ще вземем душ по-късно заедно — отвърна ѝ и започна да съблича роклята ѝ.

— Щом това е толкова важно за теб, бихме могли веднага да влезем в банята — рече Вейн.

Междувременно Кийф се бе постарал да не остане и копче по нея. Тя го чу как шумно си поема дъх, когато погледът му пробяга по краката ѝ нагоре и се спря на нежното русо триъгълниче под корема ѝ.

— Сърчице мое, тъй както се чувствам в момента, сигурно не бих смогнал да стигна до банята, а камо ли теб да нося дотам — заяви той с пресипнал глас и се зае да съблича собствените си дрехи. Вейн усърдно му помагаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващата сутрин Вейн се събуди от слънчевите лъчи, които падаха върху леглото. Протегна се блажено и инстинктивно попипа мястото до себе си, но Кийф го нямаше.

Тя тихичко го повика. Когато никой не отговори, усети в себе си чувство на празнота.

След освежителна баня и закъсняла вечеря двамата отново се бяха върнали в стаята си и се бяха любили с нежност и страст за трети път. Сигурно имаше някаква важна причина Кийф да излезе така рано.

Вейн енергично скочи от леглото, огледа се и откри върху нощното шкафче бележка с характерния почерк на Кийф:

„Вейн,

Трябваше да отида в службата. Има някакъв проблем. Ти спеше така дълбоко, че не чу телефона. Не ми даде сърце да те събудя. Мисля, че след работа би могла да потърсиш коледно дръвче. Ако нямаш нищо против, ще се видим в 15 ч. в «Ицезаки-хо». Ще помоля да ме откара някой от моите хора.

К.“

Когато Вейн прочете бележката, я обзеха противоречиви чувства. Тя се зарадва, че Кийф си беше спомнил колко важно за нея е коледната елха. Първата си Коледа се бе наложило да посрещнат разделени, но затова пък Кийф се беше постарал да прекарат втората възможно най-добре.

Въпреки приятните спомени Вейн се натъжи, че кратката му бележка беше толкова безлична и делова и не съдържаше нито една нежна дума. Тя поклати глава, сякаш така можеше да прогони скръбните си мисли и се укори, че се държи като тийнейджър, а не

като омъжена жена. После се отправи към банята, твърдо решена да не се поддава в никакъв случай на самосъжаление.

Кийф ѝ беше казал, че им предстоят три седмици съвместен живот. Не биваше сега да отваря дума за онова писмо. То можеше да почака още малко.

Но всъщност беше ясно, че само отлага неизбежното. Щом веднъж бе поела вече риска, трябваше да използва последния си шанс. Вейн отдавна беше разбрала, че Кийф няма навик да изразява чувствата си с думи. Въпреки че се ожениха, той никога не се беше обвързвал напълно и изцяло с нея. Никога не беше се отказвал от съдържаността си, никога не бе разкривал пред нея най-съкровените си мисли.

Вейн знаеше, че на човек му се налага неведнъж да поема някакъв риск. Преди две години се беше оказала готова за него, когато реши да се лиши от сигурността на бащиния си дом в Кентъки. Свърза съдбата си с Кийф с ясното съзнание, че ще води съвсем нов живот далеч от дома и често ще остава сама.

Сега отново се канеше да заложи на карта щастието си. Тя се вкопчи в надеждата, че Кийф вече поне мъничко я обича. Ако отвърнеше на чувствата ѝ, това означаваше победа. Ако ли не, то поне щеше да даде последен шанс на брака си. Всичко трябваше да се реши в деня, преди Кийф отново да отплува. Можеше само да се надява, че ще преживее раздялата, без да загуби самообладание.

Когато Вейн си помисли за възможността в края на тези щастливи дни да се наложи наново да урежда живота си, в очите ѝ се появиха сълзи. Ръцете я заболяха — така силно се бе вкопчила в ръба на мивката.

„Не, още не съм загубила“ — каза си тя решително. Отметна коса назад и обмисли всичко, което трябваше да стори този ден. Мисълта, че ще види Кийф след няколко часа, я изпълни с предчувствие за радост. Пригответи се бързо, за да може да започне работата си в бюрото колкото се може по-рано. Така щеше да ѝ остане достатъчно време да се изкъпе, преди да се срещне с Кийф.

Вейн вдъхваше дълбоко студения въздух, докато се разхождаше из „Ицезаки-хо“, живописен търговски квартал, отдалечен на няколко

мили от Йокохама. Усещаше тялото си леко и свободно.

Колко много бе обикнала тази страна — с разнообразните ѝ настроения и лица, със завладяващата смесица от традиция и модерен стил, с любезните ѝ жители!

Вейн беше взела колата от ремонт и я беше паркирала недалеч от няколкото жилищни блока. Като си избереше коледното дръвче, продавачът щеше да го изпрати дотам.

При „Дънкин’с Донътс“ си купи чаша кафе с няколко понички и се огледа за свободна маса. Въпреки че беше доста студено и нямаше толкова купувачи както през лятото, в „Ицезаки-хо“ цареше голямо оживление.

Дългата, широка улица беше затворена за коли и масичките с ярки покривки, разположени върху безукорно поддържания тротоар, хармонираха чудесно с малките магазинчета от двете страни на улицата. Вейн откри една свободна маса под чадър на розови, сини и бели ивици и се настани там.

Закопча горните копчета на палтото си и вдигна кожената яка, за да се защити от студа. Докато пиеше горещото кафе, се любуваше на пъстротата наоколо. В Япония семейството все още се ценеше високо, навсякъде бяха насядали родители и разговаряха весело с добре възпитаните си деца.

Когато Вейн захапа още топлата поничка, забеляза едно извънредно мило малко момиченце, то я оглеждаше любопитно с тъмните си очи и очевидно беше очаровано от русата ѝ коса, навита около главата ѝ, подобно на корона.

Вейн се усмихна насърчително на детето, което сигурно беше на около три години. Момиченцето погледна въпросително родителите си и щом те му кимнаха одобрително, то затича с късичките си крачета право към Вейн. Тя му подаде поничка, загърната в салфетка, но детето явно беше заинтригувано от нещо друго. Каза нещо на японски, но Вейн не го разбра. Тя вдигна загърнатото като пашкул в многото дрехи дете и го сложи в скута си.

Момиченцето постоя известно време, огледа мълчаливо Вейн с големите си тъмни очи, после се изправи на коляното ѝ след поток от японски думи и протегна ръчица.

От съседната маса се надигнаха родителите му. Те очевидно бяха разтревожени, че дъщеричката им ще изцапа с обувките си тъмносивия

панталон на Вейн, но тя им се усмихна успокоително. Момиченцето, което Вейн подразбра, че се казва Миоши, предпазливо докосна косата на Вейн и погали нежно с малките си пръсти проблясващите ѝ кичури.

В този момент тя инстинктивно усети, че зад гърба ѝ застана някой, преди още да го е чула. Обърна се и притисна в защитна прегръдка детето към себе си.

Вейн забеляза как потъмняха очите на Кийф, докато местеше погледа си от нея към детето и обратно.

— Съжалявам, че не нося фотоапарата си — каза той дрезгаво. — Мисля, че никога преди не си изглеждала по-очарователно.

При този неочакван комплимент червенина изпълзя по бузите на Вейн. Вчера навярно бе изглеждала доста напрегната и нервна, както се и беше чувствала, но днес беше наистина опиянена — от страната, от зимата... и от Кийф. Момиченцето в ръцете ѝ също беше помогнало да си възвърне собствените ѝ оптимизъм и енергичност.

Родителите на момиченцето се приближиха и ѝ благодариха с малко несигурен английски. Когато Вейн подаде детето на баща му, Миоши бързо и плахо я целуна. Вейн отвърна на целувката му, после любезната тройка се сбогува многословно и се отдалечи.

Кийф седна до Вейн, отпи глътка от кафето ѝ и смръщи лице.

— Студено е. Какво ще кажеш за един позакъснял обяд? Можем да хапнем някъде, където е по-топло.

— Не можем ли да почакаме още малко? — Тя се приведе напред с живо блеснали очи. — Нека първо да вземем елхата.

Кийф стана. Хвърли пластмасовата чашка и салфетките в кошчето за отпадъци, после подаде ръка на Вейн да стане от стола и здраво я прегърна през рамене.

— Винаги съм се учудвала колко много японци говорят английски — каза тя, когато тръгнаха.

— Наистина е учудващо, особено като се има предвид колко трудно е за нас да научим японски... — Кийф я поведе нататък покрай магазина за играчки, предлагащ стоката си направо на тротоара. — Но английският става все по-лош, когато се отдалечаваш от големите градове. В околностите на Токио, Йокосука и Йокохама можеш да видиш английски надписи по магазините, банките, в метрото. Но приближиш ли се до оризовите полета, не можеш вече да ги откриеш.

— Жалко, че не говоря японски — въздъхна Вейн. — Щеше да ми доставя удоволствие, ако можех да се разбирам малко по-добре с местните жители.

Те спряха на един площад, където предлагаха елхи с най-различна големина и форма.

— В университета скоро ще открият езикови курсове по японски през почивните дни. Защо не опиташ да се освободиш в съботите? — предложи Кийф.

— Ще опитам — обеща Вейн, когато към тях забързано се приближи набит продавач японец, сияещ в усмивка.

— Непременно ли трябваше да избереш най-голямата елха на целия пазар? — недоволстваше Кийф два часа по-късно, опитвайки се да се придвижи с нея към къщи.

С това огромно дърво върху багажника на сребристата им кола си бяха навлекли доста гневни погледи на останалите шофьори.

По-късно се опитаха да го вкарат през вратата на двуетажната къща, където живееха, но това се оказа твърде мъчително начинание.

Вейн стисна здраво един дебел клон и го натисна, когато Кийф й извика: „Хайде!“, но за зла беда ръката й се плъзна по кората му и тя го изпусна с лек вик. Този вик обаче се усили, защото един друг по-голям клон удари Кийф право в лицето и едва не го събори.

Кийф успя да запази равновесие и да задържи дървото.

— Нищо друго не бих направил с по-голямо удоволствие от това да прекарам няколко денонощия с теб в леглото — рече й той с приглушен глас, — поне няма да бъда така обезобразен, както ако загубя битката с твоята „супер елха“.

Вейн безгрижно игнорира забележката му. Кийф сигурно щеше да остане доволен, когато дървото бъде поставено и украсено. В момента съществуваше само „малкият“ проблем — тоя „мамут“ да се вкара в къщата.

Тя направи опит да отклони вниманието на мъжа си и да защити елхата си — погали плътната й синкава премяна от игли.

— Нали си спомняш, че на онази, която взехме миналата година, иглите й изпадаха още преди Нова година.

— Бог да ни е на помощ, ако и сега стане така — отвърна Кийф с крива усмивка. — Направо ще ни се вгорчи животът.

В себе си Вейн бе принудена да му даде право. Дървото беше истинско чудовище. Кийф сграбчи клоните му и ги притисна към ствола. Вейн изслуша няколко фантастични ругатни, когато иглите го убодоха на няколко места по тялото, и се усмихна.

— Повдигни го отдолу, Вейн — нареди ѝ Кийф и тя се подчини.

Вейн повдигна тежкия ствол и Кийф успя да прибере още няколко клонки, които се бяха измъкнали от пристегналото ги въженце. Вейн се мъчеше да сдържи смеха си, но това почти не ѝ се удаваше.

Кийф се напъна така, та чак жилите на шията му набъбнаха.

— Окей, а сега да го бутаме заедно!

В този момент Вейн просто се задушаваше от смях.

Направи опит да влезе заднишком през вратата, като с всичка сила стискаше гладкия ствол на елхата. Но когато се опита да разтвори вратата по-широко, за да мине Кийф, тя се спъна и не успя да се задържи. Падна под тежестта на дървото и избухна в кикот.

— Добре ли си, Вейн?

Заради загрижеността в гласа на Кийф Вейн се помъчи да потисне изблика си на веселост, което обаче трудно ѝ се удаваше. Стискаше бузите си, за да не се засмее. Кийф очевидно си мислеше, че я боли, защото бързо се промуши между клоните, като прекърши някои от тях.

Когато най-сетне се озова до нея и понечи да я повдигне, тя така силно го дръпна за ръката, че той се сгромоляса отгоре ѝ. Кийф инстинктивно се задържа на лакти, за да не я смаже с тежестта си, и Вейн бързо обви ръце около врата му.

— Удари ли се? — попита Кийф, макар че отговорът ѝ можеше да прочете по разгорещеното ѝ, засмяно лице.

— Не. Във всеки случай, не много — отвърна тя и го погледна дълбоко в очите, докато той с вълнуваща бавност привеждаше глава към нея.

Тъкмо устните му се доближиха до нейните и Кийф се канеше да ги докосне, когато Вейн дочу гласа на Джан — тяхната съседка.

— Хей, добре ли сте там двамата долу?

Клоните бяха изтласкани настрана и когато Кийф извърна глава, за да отговори, сред тях се появи развеселеното луничаво лице на Джан.

— Нуждаете ли се от помощ? Бракън току-що се върна вкъщи.

Кийф заби глава в рамото на Вейн, надавайки лек стон на досада.

— Защо ли имаме толкова любезни съседи?

Вейн се усмихна на Джан, чиято усмивка стана още по-широка след думите на Кийф.

— Мисля, че ще се справим сами. Защо не дойдеш след половин час.

— По-добре след два часа — изръмжа Кийф, докато устните му се устремяваха към шията на Вейн и се впиха в нежната ѝ кожа. — Имаме да довършим някои неща...

ПЕТА ГЛАВА

— Какво ще кажеш за това, Кийф? — попита го Вейн следобеда на следващия ден, когато той се върна от работа вкъщи.

Тя се бе качила на стълбата и тъкмо се канеше да закачи на елхата една блестяща камбанка и стъклена топка. Все още не беше решила на кое място да ги постави.

— Истински шедьовър — промърмори той и се облегна на стената до вратата на хола.

При звука на приглушения му гръден глас тя се обърна и видя как погледът му се плъзга по тесните ѝ вълнени панталони, които се впиваха в бедрата и ханша ѝ.

— Говоря ти за коледната украса — повтори Вейн натъртено и разлюля играчките в ръката си. За момент ѝ се стори, че ще губи равновесие, но успя да се задържи.

Кийф се втурна към нея, но като видя, че е в безопасност, забави крачките си.

— Да паднеш отгоре щеше да е най-малкото, което можеш да предприемеш, за да ме накараш да те прегърна — отбеляза той сухо, след като спря пред нея и се подпря с ръка на стълбата.

— Може би аз щях да го направя, ако беше по-близо до мен — отвърна Вейн усмихнато. — Но, в края на краищата, сме женени. Няма нужда да си играем на криеница.

Тя обви ръце около врата му и го погледна отгоре с очи, пълни с обич. Погали го по бузата, която продължаваше да пази студа от краткия му път между автобусната спирка и дома. Този ден той ѝ беше отстъпил колата и тя, след като поработи няколко часа, беше ходила да пазарува, за да приготви за вечеря любимото му ядене.

— Откъде ти хрумна, че съпрузите не играели никакви играчки? Напротив, играят си и те понякога са доста некрасиви.

Вейн потръпна вътрешно, доловила студенината в гласа му. Опитва се да прикрие неприятната изненада и разочарованието си, но това не ѝ се удаде напълно.

„Ето я отново сянката на неговите родители.“

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ако баща ти и майка ти не са се разбирали и са се карали постоянно, това съвсем не означава, че над всеки брак тегне недоверие. — Вейн усети, че той се кани да се отдръпне от нея, но не му позволи да се изплъзне от ръцете ѝ. Да бъде проклета, ако се предаде без бой, само защото Кийф се страхуваше от всичко, което по-отблизо засяга „скъпоценния“ му личен живот и най-интимните му чувства. — Хрумвало ли ти е изобщо някога, че те са опитвали да се спасят в брака, само защото им харесва да са женени?

— Но не един за друг — това знам с положителност.

Вейн сви рамене.

— Тогава те просто не са си подхождали — отвърна тя. — Но не бива заради това бракът да се отхвърля изцяло като такъв!

Очите му станаха съвсем тесни.

— Учудва ме, че ми противоречиш — забеляза Кийф със сарказъм, какъвто Вейн никога не беше забелязвала у него. — Друг път толкова се стараеш да се измъкнеш от какъвто и да било спор, а сега сякаш сама го предизвикваш.

Тя устоя на погледа му и каза спокойно:

— Разпериите не са най-лошото нещо в един брак. А това сега дори не е спор — то е просто различие в мненията.

— О, да, изтъкваш ми нюансите, които жените винаги за всичко намират — най-вече жените от южните щати.

Вейн бавно свали ръце от шията му и ги постави на раменете му.

— И какво по-точно искаш да кажеш? — попита тя предпазливо.

— Само това, че всяка жена от Юга, която съм познавал, е правила всичко, за да удовлетвори мъжа си.

— Това, Кийф Брандън, бе най-глупавото нещо, което някога съм чувала от устата ти. Това, което ме беше впечатлило най-силно у теб, освен впечатляващата ти външност, беше толерантността ти спрямо грешките на другите. Толерантността и интелигентността ти. Никога не съм очаквала от теб да се изразяваш презрително за определен кръг жени или за някоя част от страната ни.

— Човек изхожда винаги от личен опит. И не мисля, че имаш право да се произнасяш за нещо, което аз съм видял и преживял.

— Тогава значи си познавал всички жени на Съединените щати или поне тях от Юга.

— Не ставай глупава. Знаеш, че не е вярно.

— Как тогава можеш да правиш подобни обобщения? Добре, някои жени са с особена психическа нагласа, но понятие като „жена от южните щати“ не съществува, както и не съществува „жена от северните щати“ или пък „типична жена“. Има само стереотипни клишета в главите на онези, на които те са удобни за собствените им цели.

Кийф свали ръцете ѝ от раменете си.

— Предполагам, че говориш от името на целия женски род? — попита той саркастично и се отправи към прозореца.

— Не. Говоря от името на индивида. Твърде удобно е всичко да се обобщава и всички хора да се слагат на един кантар, вместо да се приема животът такъв, какъвто е, и да се гледа на всяка ситуация като на нещо ново; вместо да се цени у човека индивидуалността.

Вейн тъкмо се канеше да му каже да забрави преживяванията си от нещастното си детство и да даде шанс на брака им да съществува със собствените си сили и без чуждо влияние, когато Кийф сложи край на мислите ѝ.

— Както виждам, меденият ни месец отново е отминал — заяви Кийф.

Вейн трепна. Окачи украшението на някакъв клон, бързо се спусна по стълбата и изтича до него. Той беше разтворил завесите и гледаше навън в мрачната декемврийска вечер.

Тя сложи длан на ръката му.

— Какво имаше предвид, като каза, че меденият ни месец е минал?

За момент ѝ се стори, че няма да ѝ отговори, но Кийф бавно извърна глава към нея.

— Когато приех твоето неочаквано предложение, си помислих, че щастието няма да трае дълго.

Сърцето на Вейн се сви от болка, но тя не се остави да я заблуди подигравателният израз в очите му. Беше взела решение и нямаше намерение да се предаде.

— Кийф, знаеш ли защо ти направих предложение? — зададе въпроса си тя със спокоен глас.

Той сбърчи чело.

— Предполагам, че се дължеше на доброто ти възпитание. Не искаше да разочароваш родителите си, ако само живееш с мен — отвърна ѝ раздразнено. Не му харесваше, че го поставят натясно.

Вейн се усмихна.

— Кийф, аз не бях девствена, когато се любихме за пръв път, и вече бях разочаровала своето семейство. Да, разочаровах дори и брат си с решението си да остана в Япония.

Неговите устни също се разкривиха в усмивка.

— Да не искаш да кажеш, че вече си била жена с голям опит?

Тя сложи ръце на талията си, стегната от червен пуловер от ангорска вълна и преброи до двадесет. До десет не беше достатъчно.

— Днес си невъзможен! Може би ме смяташ за съвсем начинаеща?

— Вече не. Погрижих се за това.

По блясъка на очите му Вейн се увери, че Кийф отново беше възвърнал чувството си за хумор. Но беше прекалено ядосана, за да му прости тази забележка.

— През първата ни нощ ти пробва уменията ми в любовта. Защо, по дяволите, се ожени тогава за мен, щом съм ти се сторила толкова некадърна?

— Защото показва многообещаващи заложби, а аз обичам предизвикателствата. Беше изключително интересна.

Думите му бяха бездушни и изобщо не бяха в стила на Кийф, с когото живееше вече две години. Вейн имаше усещането, че току-що ѝ бяха нанесли удар в корема. За да не види Кийф сълзите ѝ, тя се обърна и напусна с несигурни крачки стаята. Не знаеше къде отива, искаше само да се махне от него. В този момент ѝ беше напълно безразлично какво щеше да се случи.

Затича се към стълбата, но тъкмо сложи крак върху първото стъпало, когато Кийф я догони. Сякаш чувстваше, че в този момент тя не беше в състояние да го погледне, той я прегърна отзад и я притисна към гърдите си.

— Съжалявам, скъпа. Изобщо не знам какво ми става тази вечер. Вейн не се помръдна.

— Извинявам се за това, което казах за жените от южните щати. Никога не съм ти споменавал, но майка ми е от Южна Каролина. Така

че и аз наполовина съм южняк по рождение. — Вейн не отвърна нищо и Кийф нежно я погали по ръцете. — А и не знаех, че забележката ми за твоя недостатъчен опит така ще те...

— Че ще я приема така присърце? — прекъсна го тя с горчивина. — Означава ли това, че нашето любовно изживяване е било безлично? Че не съм била за теб нищо повече от едно тяло?

— Знаеш много добре, че не беше така — укори я той. Вейн усети топлия му дъх до ухото си. — Вярно е, че не беше така опитна, както други жени, които съм познавал — в края на краищата, поради професията си съм имал вземане-даване и с... с леки жени.

— Кога, преди или след като се запознахме? — попита Вейн. Усети се изведнъж като замаяна. Искаше да бъде сама, но и не можеше да устои на желанието си да причини болка на Кийф.

Чу как той шумно пое дъх.

— Когато реших да се ожения за теб, Вейн, сторих го с пълната увереност за взаимна вярност.

Вейн отблъсна ръцете му и в същото време осъзна, че никога досега не беше го правила.

— В такъв случай съжалявам, че толкова много си скучал.

Очевидно така го беше шокирала с поведението си, че в първия момент той изобщо не разбра думите ѝ. Вейн изтича по стълбите, втурна се в спалнята и се заключи.

В същия миг дочу стъпките на Кийф, после той заудря по вратата.

— Вейн, отвори!

Тя се отпусна безсилно на леглото. Всичко у нея беше притъпено и не можеше напълно да осъзнае грозната размяна на реплики. Винаги бе свръхпредпазлива относно това, което казва, стараейки се да избягва всякаква разправия. Сега се чувстваше напълно изтощена. Но Кийф се мамеше! Не беше го правила, просто за да му угажда. Беше сторила всичко възможно, за да му покаже, че един брак не се състои непременно само от постоянни разправии и ругатни.

И въпреки това днес, когато той изстреля срещу нея първата си наистина болезнена стрела, тя бе полетяла точно по схемата, която го беше измъчвала още през детството му.

Вейн чу стъпките му да се отдалечават надолу. Беше му благодарна за проявеното разбиране към нейната необходимост от

спокойствие и усамотение. Във втората спалня на дома, който им беше предоставен от флота, имаше разтегателен диван. Можеше да спи там или пък на канапето в хола.

Беше ужасно изморена. Животът ѝ с Кийф се бе превърнал в непрекъснато изпитание. Но ако поспеше малко, може би щеше да намери сили да се справи с днешното фиаско и да се опита да приведе нещата отново в хармония.

Смразяващият кошмар не напускаше Вейн. Тя стоеше на някакъв док, обвит в мъгла. Пред луната се тъпяха тъмни облаци. Мъглата поглъщаше шума от стъпките ѝ. Тя викаше непрекъснато името на Кийф, но той не се обаждаше.

Чувстваше се изгубена. Изпитваше смъртен страх, че никога вече няма да намери себе си, дори още по-лошо — че няма никога повече да намери съпруга си. Извика отново името му, повтори, потрети...

И изведнъж се чуха гласове. Кийф се появи. Мъглата се раздели, сякаш за да го пропусне, и за секунди луната изплува иззад облаците. Светлината ѝ обливаше гъстата му къдрава коса и тя проблясваше като мед.

Но гласовете... Бяха женски гласове. От мъглата се отделиха женски фигури и закръжиха около нея. Кийф се обърна към Вейн и погледите им се срещнаха за миг. После вниманието му се насочи към някаква жена, която го беше хванала за дясната ръка. Вейн имаше чувството, че всички други жени ѝ се подиграват. Когато той вдигна ръка и я зарови в дългата до кръста коса на голата брюнетка, Вейн извика: „Кийф!“

Но ѝ отвърна само смях. Кийф сведе глава, за да целуне жената и златният блясък на брачната му халка сякаш също се надсмя над Вейн.

Тя извика отново...

— Вейн! Вейн! Отвори!

Силният, настойчив мъжки глас проникна в съзнанието ѝ и Вейн рязко се изправи в леглото. Все още замаяна, тя видя, че беше заспала с дрехите си. Ударите по вратата сякаш биеха право в главата ѝ. Издавайки мъчителен стон, тя се хвана за челото.

— По дяволите, Вейн! Ако не отвориш вратата, ще я разбия!

— Остави ме на мира... — едва успя да произнесе тя. Не трябваше да се среща с Кийф при това страшно главоболие. — Не искам да те виждам.

— Дори много добре ще ме видиш! — Той изчакваше очевидно тя да отвори, но Вейн беше решена този път да не отстъпва.

— Остави ме на мира — простена тя отново.

Но Кийф или не я чу, или пък реши да не обръща внимание на безсилните ѝ възражения.

Вратата се отвори с гръм и трясък. Вейн хвана с две ръце главата си, за да я предпази от шумната атака.

ШЕСТА ГЛАВА

Кийф застана сред стаята, свил ръце в юмруци, и я загледа. Тя бавно вдигна глава към него.

— Мислех, че ти се е случило нещо — каза той беззвучно.

— Ето, сега виждаш, че съм добре — излъга тя. Не искаше нищо друго, освен да бъде сама. — Върви да си легнеш отново, Кийф.

— Не съм си лягал още — отвърна той, докато влизаше навътре в стаята. — Няма още девет и половина. Приготвих нещо за вечеря.

Вейн изкриви лице при мисълта за вечерята, която се беше канила да му приготви.

— Не съм гладна. Хайде, върви и яж.

— Не без теб. — Кийф приседна на края на леглото. — Какво се е случило? — запита тихо.

Тя погледна неподвижното му лице и внезапно пак се пренесе в краткия период на тяхното познанство.

— Сънувах кошмар — отвърна Вейн кратко.

Ако имаха истински брак, изграден върху доверие, тя щеше да му разкаже страшния си сън и да се посмее с него по повод на голата жена в обятията му. Но сега не можеше да предвиди реакцията му. Боеше се да не ѝ се надсмее и да я сметне за ревнивка. А тя никога в живота си не бе проявявала ревност. Беше го обичала, уважавала и му се бе доверявала. До тази вечер. Сега обаче не беше в състояние да му повери дори един обикновен сън.

— Разкажи ми го.

— Не е от значение — опита се да го отклони тя. Учудваше я неговата настойчивост.

Кийф присви очи.

— Сигурно е от значение. Обикновено нямаш склонност към крясъци — нито будна, нито насън. Никога не си имала и мигрена. Така че ми разкажи какво става.

— Кийф, не искам нищо друго, освен да спя. Можем и утре да поговорим за тези неща.

— Не, сега!

Тя потръпна от заповедническият тон в гласа му.

— Кийф, не съм от твоите подчинени. Не съм длъжна да изпълнявам заповедите ти. Казах ти вече, че съм изморена и искам да ме оставиш на спокойствие.

Той стисна челюсти и започна да се съблича.

— Добре, щом не искаш да говориш, тогава ще се разберем по друг начин.

Вейн гледаше като омагьосана червеникавите косъмчета на гърдите му, после отново възвърна гласа си.

— Не, Кийф. Не днес.

— Правилно ли чух? Ти ме отблъскваш?

Погледът на Вейн първо обходи подредената с вкус спалня, преди да се спре върху Кийф.

— Казах ти само, че в момента не ми е до секс. Чувствам се наранена. Аз продължавам да те обичам...

— Не ти говоря за секс. Досега винаги сме се разбирали отлично в леглото. И аз ще се любя с теб.

Тя наблюдаваше как Кийф оставя настрана панталона си, но не можеше да отстъпи.

— Не, няма да направиш това, Кийф. Няма да го допусна...

Но думите ѝ не се чуха, защото той я повдигна, премести я в средата на леглото и я притисна с тялото си. В очите му имаше странен блясък и по всичко личеше, че е силно възбуден.

Очите на Вейн се разшириха и от страх, и от ярост. Желанието, което бе изпитала при вида на тялото му, угасна. Отблъсна раменете му.

— Не, Кийф. Престани!...

Той затвори с целувка устата ѝ, а ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ и загалиха топлата ѝ кожа.

Но болката и ядът бяха по-силни от желанието, което опитните му ръце отново събудиха у нея. Касаяше се за много повече от сексуално удовлетворяване и тя нямаше да допусне този момент да се превърне в нещо, за което щеше да съжалява по-късно.

Вейн забеляза, че със съпротивата си само възбужда още по-силно Кийф и престана да се бори. Тялото ѝ се отпусна безсилно под неговото.

— По този начин нищо няма да постигнеш — промълви той дрезгаво. Откъсна устни от нейните и я погледна с пламнали очи. — Знаеш, че мога да те накарам да се възбудиш. И няма да те оставя да се отдръпнеш от мен.

— Можеш да ме обладаеш — процеди Вейн. Беше напълно наясно какво залага на карта. — По-силен си от мен. И дори съществува възможността да ме принудиш да реагирам пряко волята си, макар че се съмнявам. Във всеки случай никога повече няма да ти се доверя за нищо, ако го сториш.

Кийф стисна здраво китките ѝ и ги вдигна с една ръка над главата ѝ, а с другата грубо разтвори ципа на панталона ѝ и започна да го събува.

Вейн затвори очи, за да не може Кийф да види бликналите ѝ сълзи.

— Пусни ми ръцете — настоя тя със слаб глас. — Не обичам да ме държат така. — Яростно прехапа устни, за да преодолее вътрешната си болка, преди да продължи да говори: — Не се бой. Няма да ти издера очите. Знам, че ме превъзхождаш физически и няма да се боря с теб, но поне ми позволи да лежа по-удобно — добави с горчивина.

За един момент, който сякаш продължи цяла вечност, той остана напълно неподвижен. Бавно пусна китките ѝ, на Вейн ѝ се стори, че е победила — отвори очи и погледна разрошената му коса. Но скоро ръцете му отново се заеха с панталона ѝ. Тя потисна стона си и се опита да преглътне горчивия вкус на поражението.

Когато ръцете на Кийф посегнаха към пуловера ѝ, погледите им се срещнаха и тя разбра, че беше видял сълзите и мъката в очите ѝ. Той изруга кратко, но яростно, отказа се от пуловера и после отново я повдигна, издърпа одеялото изпод нея и я покри.

Вейн го наблюдаваше слисана, докато той се отправи към шкафа и измъкна оттам няколко чифта дънки и фланелени ризи. Тя нямаше никаква представа какво беше предизвикало този обрат. Кийф видя объркването ѝ, когато се приближи отново и вдигна униформата си от пода.

Усмивката му беше разкривена, а в гласа му трептеше горчива ирония.

— Можеш спокойно да си лежиш. Няма да упражнявам насилие.

— Ти вече го направи — напомни му тя.

— Бейби, това беше нищо в сравнение с онова, което можеше да се случи — поясни той, тръгвайки към вратата. — Както знаеш, имам отпуск няколко дни. Възнамерявах да отидем някъде заедно, но сега очевидно е по-добре, ако те освободя за известно време от своето присъствие. Това е в твой, а също и в мой интерес.

Кийф излезе, без да ѝ каже къде отива. Но Вейн и не се помъчи да разбере. И преди често беше заминавал нанякъде сам — за риба или пък да се разхожда. Това беше съставлявало клауза от техния договор.

Преди да се оженят, те бяха разговаряли за високите проценти на разводите и Кийф ѝ беше заявил, че се нуждае от свободата си. Не искаше да има усещането, че е затворник. Достатъчно му бе обстоятелството, че често му се налагаше да е прикован към кораба седмици, дори месеци наред. Кийф искаше да е сигурен, че съществува част от неговата личност, за която не е длъжен да дава отчет никому. Държеше да може по всяко време да ходи на риболов, да се разхожда дълго време или пък да работи върху проекти за самолетни модели, без някой да му пречи. Вейн се беше съгласила с това.

Когато се събуди на следващата сутрин след една неспокойна нощ, Кийф вече беше заминал. Вейн стана, решена да не се поддава на болката и самотата.

Студеният душ внесе малко живот у нея. Докато си приготвяше закуската — само чай и препечен хляб — тя се сети, че не беше успяла да разкаже на Кийф за Джеръд Демпстър.

Лейтенант Демпстър бе служил известно време под командата на Кийф, но сега, малко преди връщането си в цивилния живот, се намираше на борда на един от катерите, които често придружаваха „Фрийдъм“.

Той бе позвънил предния ден, за да покани нея и Кийф на вечеря в Йокохама. Вейн знаеше, че и Кийф, и Джеръд обичаха суши, но знаеше също така, че причината за тази покана беше носталгията по дома. Джеръд трябваше да служи още пет месеца, преди да се върне вкъщи и да се ожени за годеницата си. Така че Вейн го беше попитала, уж между другото, дали ще му коства нещо, ако вместо това дойде у тях на вечеря. Джеръд се бе съгласил с радост.

Но ето че сега Кийф го нямаше, а Джеръд очакваше домашно приготвено ядене, приятен разговор и развлечение. Имаше още два дни

дотогава и тя нямаше за кога да отлага вечерята. От друга страна пък не можеше и да го приеме, щом Кийф отсъстваше поради строгите местни нрави.

Внезапно пред очите ѝ застана тясното засмяно лице на Шейла. Двамата Дейли — Шейла и нейният вечно разказващ вицове съпруг, бяха приятна компания. Когато Вейн си спомни и за коледното дърво, останало наполовина украсено в ъгъла на хола, тя реши да не се обажда на Джеръд. Просто щеше да покани и Шейла със Скот и децата им и всички заедно щяха да доукрасят елхата.

Тя допи чая си, поизстинал поради дългите ѝ размишления, после стана и се отправи към телефона.

На следващия ден Вейн подреди жилището си — оставаше ѝ да се погрижи само за яденето. В това време звънна телефонът. Тя вдигна слушалката и изохка вътрешно, когато чу гласа на Шейла. „О, не — помисли си тя, — дано не вземе да ми откаже сега!“

Но за щастие Шейла звънеше по друга причина.

— Вейн, имаш ли нещо против, ако утре позакъснеем малко? Искам да се отбия за малко в болницата.

— В болницата ли? — извика Вейн разтревожено.

— Няма нищо страшно — успокой я Шейла. — В последно време Скот не се чувстваше добре, и ще му правят подробни изследвания. А ти го знаеш колко мрази подобни работи и най-вече болниците. Тъй че изпекох няколко сладкиша и ще му занеса единия, за да му повдигна духа.

— Единия от сладкишите? — попита Вейн, застанала нащрек.

Шейла се изкиска.

— Ах, тази моя уста — рече тя. — Е, сега мога да ти издам тайната. Направих пай със сметана по бостънски, защото знам, колко го обичате с Кийф.

— Благодаря ти, Шейла. — Вейн нарочно премълча, че Кийф не си е вкъщи. Утре щеше да има достатъчно време да ѝ го каже. — Но не биваше да го правиш. Нали те знам колко си заета с работата и децата, а ето че и Скот е в болница...

— О, направих го с удоволствие — увери я Шейла. — Но съгласна ли си? Ако нашата по-късна поява ще обърка плановете ти, то...

— Не, съвсем не — отвърна Вейн. — Това не е никакъв проблем.
Просто малко по-късно ще поднеса вечерята.

СЕДМА ГЛАВА

— Джеръд, ако това е цялата помощ, която ще получа от вас при опаковането на подаръците, то щеше да е по-добре да бяхте дошъл малко по-късно, отколкото по-рано — каза Вейн със смях и го плесна през ръката, щом той се опита да върже нова панделка.

— Е, сега поне се смеете — отвърна й Джеръд и се зае да прави много сложен възел. — Когато пристигнах, изглеждахте така, сякаш тъкмо се връщате от погребение.

— Ще трябва да ви обясня, Джеръд Демпстър, че аз изкарвам с пот прехраната си. Не съм като някои мои познати, които по цял ден мързелуват на борда на някой военен кораб и се шляят от едно екзотично пристанище на друго.

— Не казвайте това обаче на господата офицерите — рече Джеръд на най-сполучлив южняшки диалект. Беше роден наистина в Алабама, но израсъл в Сиатъл. Въпреки това можеше да имитира жител на далечния юг по-добре от когото и да било другиго.

Кафявите му очи блеснаха, докато връзваше нова панделка с великолепен жест.

— Можете да сте само щастлива, че ви се притекох на помощ. Помислете си само за скучните пакетчета, които иначе щяхте да изфабрикувате.

— Внимавайте добре, Джеръд — предупреди го Вейн с престолено възмущение и приглади костюма си. — След като подложихте на критика първо външния ми вид, а после и способността ми да опаковам красиви подаръци, може да стане така, че да не получите и хапка от разкошната ми вечеря.

— Та аз не критикувам външния ви вид. Само един глупак би го направил — възропта той. Погледът му се плъзна с възхита по зеленикавата материя, която обгръщаше тялото й, и се спря върху златистия колан от змийска кожа, подчертаващ талията й. — Да не би майка ми да е отгледала глупак.

Някакъв шум ги накара да вдигнат глава и Вейн пребледня, когато съзря Кийф, застанал на метър разстояние от тях. Косата му беше разчорлена от вятъра, лицето зачервено от студа, а сините му очи направо хвърляха искри. Но после лицето му се превърна в непроницаема маска. Той остави чантата си в един ъгъл на стаята, приближи се бавно и подаде ръка на по-младия мъж.

— Здравейте, Джеръд. Колко мило, че ви виждам отново.

— Здравейте, сър.

— Кийф.

— Кийф. Радвам се, че се върнахте у дома. Вейн каза, че не можем да ви очакваме по-рано от утре.

Вейн простена вътрешно. Макар Джеръд да нямаше никаква причина за гузна съвест и непрекъснато да вмъкваше в разговора името на своята годеница, това беше най-лошото, което би могъл да каже в този момент. Очите на Кийф потъмняха леко и тя се досети как беше изтълкувал думите му.

— Не можах да изтрия и реших да си дойда няколко дни по-рано. Забелязах, че усещам страшно много липсата на жена си.

— Знам за какво говорите, сър... тъ... Кийф. Ако Гейл беше при мен, не бих заминал дори за една-единствена нощ. Особено при кратката отпуска, която ни дават, и малкото време, което можем да прекараме на сушата.

Вейн забеляза ироничния израз в очите на Джеръд. „Аха, значи лейтенантът не беше подхвърлил просто така своята забележка!“ А когато видя и предизвикателните погледи между двамата, осъзна, че Джеръд сигурно беше подразбрал много повече, отколкото показваше със своите шегии.

Следващата му реплика показва, че тя имаше право.

— А при жена като Вейн не мога да си представя мъж, който би я оставил сама дори за кратко време, освен ако работата му го принуждава.

Джеръд беше хвърлил ръкавицата и Вейн внезапно се изплаши, че Кийф би могъл да я поеме. В края на краищата, Джеръд все още му беше подчинен и тя не искаше той да си има усложнения заради нея.

— Кийф, тъй като си вече тук, би ли ми помогнал за вечерята?

— Джеръд — обърна се Кийф към младия човек и сърцето на Вейн рязко подскочи, — защо не потърсите малко коледна музика,

докато ние с Вейн се погрижим за яденето?

Когато тя облекчено въздъхна, той добави:

— Въпреки комплимента ви преди малко — че като готвач е превъзходна — понякога все пак ми се налага да я контролирам. Наистина понаучи вече доста неща, освен да вари вода, но въпреки това се нуждае от постоянните ми указания.

При тези уж шеговити думи Вейн прехапа устни. Знаеше, че зад тях се крие много повече от закачлива забележка относно кулинарните ѝ способности.

— Разбира се — отвърна Джеръд и се отправи към стереоуредбата, която Кийф сам бе избрал и инсталирал. Седна, кръстосвайки крака пред нея, и се зае да рови из плочите, от които имаше богат избор.

Лека усмивка се появи върху устните на Вейн, когато погледна русата коса на Джеръд и стройната му фигура в дънки. Той много ѝ напомняше за брат ѝ. Но мислите ѝ отново бяха прекъснати, защото Кийф я поведе към кухнята.

— Не смяташ ли, че би могла за малко да откъснеш погледа си от нашия гост? — попита той тихо.

Вейн изчака да влязат в кухнята, после отблъсна ръката му.

— Кажи ми, Кийф, когато слезеш на сушата в някое екзотично пристанище, дали винаги се намира някой, който да те сръга, щом погледнеш някоя красива жена?

— Поне не я каня у дома си — отвърна той, без директно да отхвърли въпроса ѝ.

— Защо не си стоя у дома — тогава нямаше да има никакъв проблем, не съм ли права?

— Да не би да искаш да кажеш, че си поканила Джеръд вследствие на моментно настроение, защото не си искала да бъдеш сама?

— Има ли някакво значение за теб, Кийф? — попита Вейн предизвикателно. — Имам предвид, освен за твоята мъжка гордост? Нямам впечатлението, че това би те разтревожило особено, след като можеш толкова често да заминаваш, за да бъдеш сам.

— Не ме предизвиквай, Вейн! — предупреди я той тихичко.

Вейн знаеше, че е така, но не можеше да направи нищо. Не беше осъзнавала колко много я бяха притеснявали тези пътувания, които

Кийф беше правил винаги без нея. Поне не досега. Всичко това не би я интересувало особено, ако можеше да бъде сигурна в обичта му. Но тази сигурност никога не беше съществувала.

— Идвало ли ти е някога наум какво бих могла да си помисля, когато така често си отсъствал нощем? А щом говорим за удобни случаи, то ти със сигурност ги имаш повече от мен. Почти непрекъснато си на път и можеш да се запознаеш с хиляди жени. Нямах никакво право да ме обвиняваш!

Кийф съблече подплатения си анорак и го преметна върху един стол. Той свиваше рамене и Вейн едва сега забеляза тъмните кръгове под очите и бледността на лицето му. Тя неволно направи крачка към него. Но студеният му поглед я спря.

— В какво трябва да ти помогна? — попита той с леден тон. — Или беше само трик от твоя страна, за да попречиш да зашлевя един на Джеръд заради дързостта му?

— Той само ти каза това, което много други хора вече са си го помислили. Защо се жениш, щом после ще оставяш жена си сама и няма да считаш за необходимо да се връщаш при нея вкъщи?

— Ако още си спомняш, Вейн, аз не бях тръгнал да търся семейно огнище. Не съм къщно пиле и си мислех, че се бяхме споразумели относно моята свобода. — Той я изглежда пренебрежително. — Или се разкайваш за сделката ни?

— Само за това, че не ми се полагат същите свободи.

Тя видя как Кийф сви ръце в юмрук, когато се облегна на кухненския шкаф, но той успя да накара гласа си да прозвучи напълно безразлично:

— Може би очакваш моето съгласие винаги, когато съм извън дома, да си каниш приятели като тоя там отгатък?

Вейн го изглежда втренчено. Искаше ѝ се да го разтърси, защото той не разбираше какво тя желае в действителност. Беше толкова просто, но същевременно и учудващо сложно. Искаше само мъжът ѝ да я обича и нейното присъствие да му е необходимо точно толкова, колкото неговото на нея. Не желаше да го ограничава, а само да съхрани своите интереси и своята индивидуалност. Но с Кийф, винаги заедно с Кийф...

— Кийф, защо не оставим тази тема известно време настрана? — попита го с уморен глас. — Джеръд Демпстър е мил младеж и не

заслужава да се превръща в център на нашия спор. Поканих го, за да му помогна да превъзмогне носталгията си.

— И докъде се канеше да стигнеш при това превъзможване на носталгията? — попита Кийф тихо, толкова тихо, че в началото ѝ се стори, че само си е въобразила тези думи.

Лицето ѝ побеля при този въпрос. Вейн го погледна обидена.

— А ти как си мислиш, докъде бих стигнала?

— Като си спомня как ме отблъсна миналата вечер, неволно ми хрумва мисълта, че...

— Че може би бих се решила да продължа експеримента си с него ли? — прекъсна го тя. С голямо усилие успя да запази спокоен тон.

Погледът му се задържа в нейния за един безкраен миг, но Кийф не отвърна нищо.

— Бих желала да чуя отговора ти! — настоя тя. Вейн го видя, че потърква бедрата си с длан — белег, че е изнервен или че не се чувства добре.

Най-сетне той изрече:

— Знаеш ли как се чувства един мъж, когато жена му го отблъсне? И когато два дни по-късно той се завърне вкъщи, защото не е могъл да издържи по-дълго, и я намери с друг? — Кийф се засмя с горчивина. — Може би влязох прекалено рано. Джеръд, макар да е сгоден, все пак е привлечен от теб. А тази коприна, която си облякла, е създадена направо да накара кръвта му да кипне.

Вейн погледна костюма си — намираше го не само за достатъчно елегантен и подходящ за вечеря с гости, а и удобен, когато по-късно започнеше да украсява елхата заедно с децата. Но сега го погледна с очите на Кийф и установи, че наистина копринената материя обхваща доста плътно тялото ѝ и предизвикателно подчертава гърдите и бедрата.

Изведнъж се сети, че Шейла и децата можеха да пристигнат всеки момент. Твърдо реши, че трябва да узнае отговора, преди те да са дошли.

— Кийф, още не си отговорил на въпроса ми — каза тя настойчиво.

Той я изгледа с леко ироничен поглед.

— Не очакваш ли прекалено много от един мъж? Предполагам, че сега се надяваш и да ти кажа, че въпреки деликатната ситуация напълно ти вярвам?

— Не очаквам много неща от един мъж, Кийф — отвърна Вейн тихо. — Очаквам много неща от теб — мъжа, за когото съм се оженила, от мъжа, комуто не бих поверила щастието си, ако не го считах за способен да ме прецени на базата на своите познания за човека, а не на базата на някакви „ситуации“...

Погледът му мина по лицето ѝ, погълна пламъка в очите ѝ и бледността на кожата и застина върху леко треперещите ѝ устни.

— Може да съм глупак, но ти вярвам... — каза Кийф сухо.

Искаше ѝ се да се хвърли в обятията му, но знаеше, че има още много неща, които трябваше да се изяснят. В момента трябваше да се съсредоточи върху вечерята и да задържи сълзите си на радост и облекчение.

Вейн навинаги нагоре широките си ръкави и извади от хладилника продуктите за салатата.

— Не си по-голям глупак от мен, която ти вярва въпреки твоите многобройни „благоприятни“ възможности.

Забеляза, че Кийф се приближава към нея и затаи дъх, когато той я прегърна през кръста.

— Трябва да разговаряме. Тази вечер.

Той погали с устни тила ѝ и този път тя не успя да прикрие треперенето, което обхвана тялото ѝ от топлото му нежно докосване. Върхът на езика му намери най-чувствителното място на шията ѝ и Вейн тихо изстена.

— Кийф — поде тя, но гласът ѝ прозвуча като скърцане. — Кийф — опита още веднъж, — щом като вече си тук, би могъл да изпечеш пържолите на грила. Исках да го направя във фурната, но са по-вкусни, когато ти ги приготвиш. И би ли направил своята специална гарнитура?

— Знаех си аз, че нещо друго се крие зад този комплимент — промърмори той, целувайки шията ѝ. Горещият му дъх караше по тялото ѝ да пробягват тръпка подир тръпка. — Имаш късмет, че се върнах толкова скоро.

В този момент звънна камбанката на вратата и се чуха множество звънки гласове, щом Джеръд пропусна вътре Шейла и децата.

Кийф се изправи и обърна Вейн към себе си.

— Кой е това? — попита със смръщено чело.

— Шейла с децата — обясни тя. — Скот е в болница, затова поканих и тях. Помислих си, че на децата ще им достави удоволствие да ми помагат при украсяването на елхата.

В погледа му се четеше недоверие.

— Би могла да ми кажеш, че ще дойдат. Или пък аз трябваше да издържа своего рода изпитание?

— Никакво изпитание — защити се Вейн, макар че в известно отношение си беше такова. — Просто исках да разбера дали наистина имаш доверие в мен. И не съм възнамерявала да се оправдавам. А за теб би било безкрайно просто да кажеш, че през цялото време си ми вярвал, особено щом се появи и Шейла.

— Ако бях наистина убеден, че ме мамеш, тогава и хиляда Шейли нямаше да могат да променят нещо — отвърна Кийф сурово и я пусна. — Имай предвид това.

Кийф взе анорака си от стола и го облече с резки движения. После с гневни крачки излезе навън, за да запали грила. Вейн трепна, когато задната врата на къщата се затръшна с трясък.

ОСМА ГЛАВА

Вечерята премина в приятна атмосфера и децата на Шейла се проявиха откъм най-добрата си страна. Заради тях Вейн бе украсила трапезарията с коледна украса. Знаеше, че Дирдри още не беше виждала сняг, тъй като Скот бе служил досега само в тропически области. Така че тя се надяваше с украшенията, с шарените чинии, коледните бисквити и с малките подаръци под елхата да успее да предаде на децата нещо от коледното настроение.

Кийф с нищо не се издаде пред другите, че е ядосан на Вейн, и се държеше като очарователен, любезен домакин.

Но Вейн започна сериозно да се тревожи за Шейла. Виолетовите кръгове под иначе така сините ѝ очи свидетелстваха за тежестта, която я притискаше. Работеше на половин ден, но очевидно, като се имат предвид трите ѝ деца и съпруг в болницата, ѝ беше трудно да се справи с положението. Вейн осъзна, че на Шейла ѝ е необходимо непременно малко време за самата нея, но знаеше също така, че тя никога не би помолила шефката си за помощ. Затова Вейн ѝ каза сякаш между другото:

— Шейла, в киното на базата дават удължени прожекции. Би ли имала нещо против Кийф и аз да вземем утре децата с нас? — Три чифта кафяви очи се насочиха в очакване към Шейла, когато Вейн добави с усмивка: — Ще ги върнем вкъщи най-късно до девет часа.

Отначало Шейла изглеждаше въодушевена от предложението, но после поклати глава:

— Наистина е много мило от твоя страна, Вейн, но би било твърде голямо изпитание за теб. Момчетата и Дирдри заедно на едно място, докато се прожектират два филма! Боя се, че това е повече, отколкото би могла да понесеш.

— О, съвсем не — възрази Вейн. — И без това Кийф и аз искахме да гледаме филмите, така че това изобщо не е проблем. — Тя се обърна към Кийф, който сега беше облечен в широк панталон и

пуловер и седеше срещу нея на другия край на махагоновата маса. — Или си на друго мнение, Кийф?

— Не, разбира се, че не — отвърна той вежливо. Дори с мимика не се издаде, че е изненадан. Те ходеха много рядко на кино. Кийф не беше любител на филмите и когато си беше у дома, Вейн предпочиташе да прекара колкото се може повече време сама с него. — Нали знаеш какво става, Шейла. След две години брак няма вече толкова възбуждения. Меденият месец е свършил и малката лейди търси други форми за развлечение и отмора.

Вейн се насили да се усмихне. Знаеше, че думите са насочени пряко към нея и стрелата му бе попаднала в целта.

— Е, щом като няма да ви коства нищо... — каза Шейла колебливо.

— Наистина няма — увери я Вейн с усмивка.

Шейла я изгледа дяволито.

— Високо оценявам жертвата ти, защото зная какво означава да издържиш два филма с моите палавници. — После се обърна и към Кийф: — Не бива да преувеличаваш толкова много, Кийф. След четиринадесет години брак Скот и аз все още имаме чувството, че меденият ни месец не е свършил. А вие двамата очевидно повече от шест месеца не сте били заедно, тъй че сигурно не е необходимо да си блъскате главата над въпроса, какво бихте могли да правите вечер.

Докато Джеръд се опитваше да прикрие усмивката си, а момчетата се изкискаха и Дирдри, широко отворила очи, местеше погледа си от един на друг, очевидно, без да разбира какво означава закачката, Вейн се изчерви. После стана припряно.

— Искат ли някой десерт?

— Аз! — извикаха в хор три детски гласа. Вейн беше доволна, че вниманието на децата пак беше отклонено. Тръгвайки за кухнята, мина край Кийф — той стана и я последва.

— Какво има за десерт? — попита той, когато тя отвори хладилника и заизважда добавките към масления крем.

— Сладоледова торта с крем и плодов сладкиш. Също и пай със сметана по бостънски, който Шейла ни донесе.

— Трябва ли и него да сложим на масата — попита Кийф с явно нежелание.

Тя го погледна през рамо и забеляза дяволития блясък в очите му. Внезапно се почувства много по-добре.

— Да, трябва — отвърна му тя с престорена строгост.

Кийф го извади неохотно.

— Ще го изнеса, докато ти приготвиш крема — каза той. За момент остави пая и включи кафе машината, после наля вода в един чайник, тъй като Вейн предпочиташе да пие чай.

— Благодаря — извика тя.

Кийф кимна. Погледът му отново стана сериозен. Тръгна към вратата, но се спря още веднъж и рече тихо:

— Трябва да поговорим.

Вейн се обърна към него.

— Да — отвърна му също толкова сериозно. — И благодаря, Кийф, че се съгласи за киното. Знам, че би трябвало първо да те питам, защото ти не обичаш особено филмите, но...

— Но ти се тревожиш за Шейла...

Вейн кимна.

— Този път ще оставя да ти мине номерът, но ще ти струва скъпичко.

След тази загадъчна забележка той затвори вратата след себе си. Вейн гледаше изненадано подире му, после се опомни. Е, добре, във всеки случай ще трябва да му обясни и тази история с „малката лейди“ — помисли си тя и се съсредоточи с пресилено усърдие в работата си.

Докато децата разчистваха масата, а мъжете миеха съдовете, Шейла помогна на Вейн да подбере останалите украшения за полуукрасената елха. Когато мъжете се върнаха от кухнята, стълбата вече беше изправена, а кутиите с топките се намираха върху малката масичка. Кийф тръгна към барчето и попита двете жени дали искат да пият нещо. Те отказаха и той приготви коктейл за себе си и Джеръд.

Двамата се настаняха на тъмносиньото канапе със светлосини райета в цвета на килима.

— Уважаеми лейди, би трябвало повече да си почивате и да се разтоварвате, докато сме на сушата — каза Кийф. — А като заминем, отново можете да се заемете с миенето и чистенето си.

— Като че ли не го зная — въздъхна Шейла. — Но *вие*, мъжете, отсъствате прекалено дълго.

Кийф се засмя.

— Сега вече знам, защо *вие*, жените, с такова нетърпение чакате да слезем от кораба — обърна се той към Вейн.

— Затова... и още по една друга важна причина. — Шейла подаде на двете по-малки деца няколко лъскави топки, преди да добави: — Но понякога се питам дали това изобщо си струва... месеците самота, от които стават години, за да получиш само мъничко удоволствие.

— О, господи! — възкликна Джеръд. — Та на нас гледат само като на инструменти за секс и...

— Какво е това „инструмент“ за секс? — попита шестгодишната Дирдри.

Възрастните се засмяха, а Дърк, единадесетгодишен, но най-големият от децата, рече:

— Много си малка, за да го разбереш, глупаче.

Пълнобузестото лице на Дирдри направи мрачна гримаса. Тя тръсна огорчено черните си къдрици.

— Мамо, Дърк винаги казва, че съм много малка. И глупава. Но когато му помогнах да спечелят футболния мач, не мислеше така. — Тя сложи ръце на кръста си и неволно изпусна една стъклена топка, ръчна изработка.

Вейн си отдъхна облекчено, виждайки, че топката остана невредима, тъй като се беше търкулнала по дебелия килим. Украшението беше изрисувано с мотиви от Рождество Христово и бе едно от любимите ѝ. Тя го вдигна и го подаде на Дерек — по-малкото момче.

— ... и като най-големият от вас — с пет години по-голям от теб, е свикнал да бъде покровител — обясняваше в този момент Шейла на Дърк, опитвайки се да ги помири. Тя очевидно беше викнала със споровете между най-големия си син и дъщеря си, които много си приличаха с черните си коси и източените, щръклести фигури. Дерек обаче — червенокос и набит — напомняше за баща си.

— Съвсем не е по-голям с пет години. След няколко дни ставам на седем...

— След три седмици — прекъсна я Дърк, наведен от стълбата.

— Няма значение, а той е само един всезнайко — довърши Дирдри думите си. Тя тропна крак и щеше без малко да настъпи едно друго украшение, което Шейла беше изпуснала в бързината.

Вейн бързо го вдигна, преди да пострада, и потърси подходящи думи. Знаеше, че нервите на приятелката ѝ са обтегнати до скъсване и че не обича да се кара на децата, когато са някъде на гости. Но Кийф я изпревари.

— Знаеш ли, Дирдри, може би би трябвало да благодариш на брат си, че те е пуснал да играеш в отбора му.

От спокойния му глас лицето на Дирдри се изглади отново. Изразът ѝ се смени от враждебност в объркване.

— Но защо аз да му благодаря? В края на краищата аз му помогнах да спечели мача.

— Колко момичета играха в отбора?

— Само аз.

— Не мислиш ли в такъв случай, че е била много мило от страна на брат ти да поиска помощта ти? Не ми се вярва братята на други момичета да молят сестрите си за помощ.

Дирдри, която в лицето на Кийф беше виждала винаги само един забавен чичо, се замисли за малко върху думите му.

— Братята на другите момичета са дори още по-отвратителни — рече тя след малко.

Дърк мрачно сбърчи чело и се канеше да каже нещо, но Шейла го застави да замълчи, като го изгледа предупредително.

Дирдри се обърна към Кийф.

— Не искам да се отнася повече с мен като с бебе — добави тя поуспокоена.

Кийф се помъчи да прикрие усмивката си.

— Знаеш ли, по-възрастните братя са склонни да го правят — обясни той. — Но те не си мислят нищо лошо.

— Ти по-голям брат ли си бил? — поиска да разбере Дирдри.

— Не. Аз бях самотно дете, но винаги съм си мечтал за една по-малка сестричка като теб.

Дирдри вече бе напълно успокоена. Тя се усмихна, при което се откриха трапчинките ѝ:

— О, така ли?

— Дирдри, ще ми подадеш ли някоя друга топка или камбанка?
— запита Дърк недоволно. — Краката ми вече изтръпнаха.

Дирдри притича към коледните украшения.

— Може ли да ти ги донеса горе? — попита тя усърдно, когато се върна отново.

— Не. Само ще разклатиш стълбата и... — започна Дърк нетърпеливо, но като видя бурята в очите на сестра си, промени мнението си. — Окей — отстъпи той колебливо.

Дирдри се усмихна, сияеща и когато Дърк несъзнателно отвърна на усмивката ѝ, Вейн разбра колко много всъщност се обичаха двамата. Само дето често се сблъскваха, защото имаха еднакъв темперамент. Дерек, очевидно в ролята на помирител, се приближи към стълбата и я крепеше, докато Дирдри се катереше нагоре, за да подаде на брат си една сребърна камбанка.

Шейла застана до Вейн и въздъхна.

— Слава богу, че Кийф успя да спаси ситуацията — каза тя, прегръщайки Вейн през кръста. — Всичко предвещаваше доста ожесточена битка, а не ми се искаше да ти развалям вечерта.

— Остави, нямаше да я развалиш — прошепна Вейн. — На всички ни щеше да стане доста скучно, ако децата не бяха внесли живот в компанията.

Шейла ѝ намигна.

— Но не и когато твоят разкошен съпруг е тук!

Вейн поклати развеселено глава. Когато почна да затваря и слага една върху друга празните кутии, тя чу Шейла да произнася:

— Преди да се очерни реномето на Скот, бих искала да добавя, че той с положителност не се проявява незадоволително в споменатото преди малко отношение.

— Ако беше така, нямаше толкова много да ти липсва — подразни я Кийф.

— Именно — съгласи се с него Шейла, усмихвайки се широко. После се обърна към Вейн, която наблюдаваше мълчаливо как децата украсяват дървото. — А какво мислиш ти по темата, шефе?

Вейн беше свикнала с грубия хумор на приятелката си.

— Мисля, че е време да окачваме гирляндите — отвърна тя спокойно.

Шейла се приближи към децата и им подаде златисти и сребристи гирлянди, после огледа елхата внимателно и установи:

— Част от горните клонки са съвсем изкривени. — Тя изпитателно обиколи дървото. — Да не би някое куче да си е вършило работата край този огромен екземпляр?

— Не, това беше Вейн. Тя има малко извратен вкус и ние се любихме между клоните.

— Кийф!

На Вейн ѝ идваше да потъне в земята. Знаеше, че шегите на Кийф понякога можеха да бъдат твърде прями, но никога досега не беше се опитвал да я унижава. Тя неволно сви устни, чувайки заразителния смях на Шейла. Хвърли бърз поглед към Джеръд и щом съзря странната му усмивка, тя разбра всичко. Кийф не беше имал нея предвид, а бе искал да предупреди Джеръд: „Долу ръцете!“.

— Сега пък се съсипва моето реноме — каза Вейн, за да намали напрежението. — Искам да поясня, че моят мъж е оня, който... — Тя спря внезапно, защото ясно си спомни отново оня пръв ден у дома.

— Да? — любопитстваше Шейла, като продължаваше да се усмихва широко.

— ... който поставя върха на елхата. — Кийф стана и се отправи към нея, а Вейн продължи бодро да лъже. — Семейна традиция.

В очите му танцуваха тъмни пламъчета, когато спря само на няколко сантиметра от нея. Вейн си помисли, че ще я целуне и нервно преглътна. Но той само издуха кичур коса от пламналата ѝ буза и попита безстрастно:

— А къде сложи прочутата си традиционна звезда?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом се затвори вратата зад гърба на гостите, Кийф се облегна на нея и започна да наблюдава Вейн с непроницаем израз на лицето.

— Защо беше толкова важно за теб да поканиш Джеръд? — попита той без увод. — Знам, че ти харесва компанията му, но нима си толкова самотна, че всеки път, когато ме няма, ти е необходимо вниманието на някой млад мъж?

Вейн изключи осветлението в хола и седна на канапето.

— Аз съм самотна, Кийф, както всяка друга съпруга, която бива оставяна сама за седмици и дори за цели месеци — отвърна тя, докато наблюдаваше пъстрите свещички по коледното дърво. — Не отричам също така факта, че понякога изпадам в депресия и си мечтая да си вкъщи в годината на сватбата ни или на рождения ми ден. Но аз направих своя избор, знаейки какво ме очаква.

Кийф пристъпи към нея и приседна на канапето.

— Защо обаче точно Демпстър?

Вейн го погледна открито.

— Защото това означаваше много неща за Джеръд. Знам, че не сте близки приятели, но ти винаги си го ценил като добър офицер. И когато той ни покани на вечеря...

— Той ни е поканил?

— Да, но теб те нямаше вкъщи. Тъй като знаех, че брои дните, докато се ожени за Гейл, не исках да му отказвам. Така че реших да му помогна да се пребори с носталгията, а и да осигуря на Шейла малко разнообразие.

— Изглежда, сякаш ще трябва да ти се извинявам — произнесе Кийф след миг, изпълнен с нервно напрежение.

— И да ми дадеш едно обяснение — добави Вейн тихо и сложи ръка върху бедрото му. Тя усети как се стегнаха мускулите под вълнената тъкан. Ръката му погали бузата ѝ.

— Надявам се да бъде кратко. Липсваше ми, Вейн.

— Това важи и за твоята малка лейди. — Вейн се помъчи да разясни на Кийф болката и несигурността, които беше изпитала.

Той се засмя тихо.

— Това те човъркаше, нали? — рече, докато рисуваше с пръсти по бузата ѝ.

— Живели сме достатъчно дълго време заедно, за да узнаем кое ще нарани или ядоса другия — произнесе тя тихо.

Очите му потъмняха при тези ѝ думи. Накани се да каже нещо, но рязкото извъняване на телефона накара и двамата да трепнат.

Кийф се приближи, едва сдържайки се да не изругае, до апарата и се обади. Докато слушаше, изразът на лицето му ставаше още по-мрачен. След кратък разговор той остави слушалката и се обърна към Вейн.

— Имат нужда от мен в базата. И вероятно няма да се върна по-рано от вдругиден. Някакъв глупав... — Той прекъсна думите си, впивайки поглед във Вейн, и пое двете ѝ ръце. — Съжалявам, Вейн. Зная колко е важно да изясним някои неща...

— Ще го направим, като се върнеш отново — рече тя усмихната. Не искаше да му покаже колко е голямо разочароването ѝ. Но очевидно не можеше умело да прикрива чувствата си, защото той повтори още веднъж:

— Съжалявам — и на лицето му се появи замислено изражение. Замълча за момент, после попита: — Какво ще кажеш, ако заминем за Нара?

— Кога? — запита Вейн, без да храни особени надежди. Толкова ѝ се искаше да опознае Япония, но между пътуванията на Кийф и нейната работа не бяха успели да посетят нищо друго, освен забележителностите на най-близката околност.

— Тази събота и неделя. Ще имаме възможност да поговорим за всичко. И аз искам да си изясня някои неща, преди да замина отново за по-дълго време.

Вейн пропъди особеното чувство, което се канеше да се надигне у нея, и си каза, че всъщност и тя желае същото. В момента не беше наясно какво Кийф мисли и чувства в действителност.

— Колко време ще отсъстваме?

— Ще се помъча да взема една седмица отпуск. В последно време бях много ангажиран, а всеки би искал да бъде при семейството

си, когато е на суша.

— Звучи прекрасно — каза тя с треперлива усмивка.

Той я прегърна през кръста и я побутна към стълбата.

— Ела с мен, докато се преоблека.

Когато Вейн на следващия ден тръгна да вземе децата на Шейла, срещна Джан, която тъкмо излизаше от къщи с десетгодишната си дъщеря.

— Къде отиваш, Вейн?

— На филмовото шоу. Ще взема и децата на Шейла — отвърна ѝ, докато изваждаше от чантата си ключовете за колата.

— Защо тогава не дойдеш с нас? — предложи Джан и тръгна към голямото си комби. — Колкото сме повече, толкова е по-весело, а освен това има и достатъчно място.

— Добре — прие с готовност Вейн. Липсваше ѝ Кийф и я измъчваха двояки чувства във връзка с предстоящия им разговор в края на седмицата. Като се качи в зелено-кафявата кола, тя каза на Джан: — Знаеш ли, колата ти винаги ми е напомняла на катафалка.

Джан се засмя.

— И Кара смята така. Но Брайън обича такива просторни коли — най-вече, щом двамата тръгнем някъде на пикник. — Тя запали мотора, после добави с многозначително повдигнати вежди: — Казва, че сме имали повече „свобода на действията“, когато...

Вейн с усмивка поклати глава.

— Представяш го така, сякаш е сексуален маниак.

— Такъв е. Но и жена му също.

Вейн замълча. Тя не можеше да говори толкова открито като Джан за интимни неща. Знаеше, че Брайън и Джан бяха просветили дъщеря си Кара и разговаряха с нея на всякакви теми, но на Вейн въпреки това ѝ беше неприятно да разисква деликатни проблеми пред десетгодишното момиче.

— Не се притеснявай от Кара — каза Джан, сякаш беше прочела мислите на Вейн. — Тя е доста зряло дете, пък и ние никога не сме имали тайни от нея. Знае, че родителите ѝ са побъркани един за друг, което включва и една стабилна сексуална връзка. Последното нещо, което бих желала, е детето да си мисли, че това са „мръсни неща“.

Вейн намираше философията на Джан за мъдра и разумна. Беше без съмнение по-добра от приказката за щъркелите на нейните

родители. Искаше ѝ се да бе могла да разговаря с майка си без стеснение по тези въпроси, когато беше в пубертета.

Тя несъзнателно въздъхна. Голите дървета, извиващи се от вятъра, подсилваха меланхоличното настроение, в което се намираше. Тя се сепна, когато Джан поде отново:

— Шейла живее близо до басейна, нали?

— Да. И винаги се оплаква, че лятно време не можела да измъкне децата си от него.

— Поне е удобно — констатира Джан. — Откакто Кара започна да посещава курса за оказване на първа помощ при Червения кръст, се увеличиха и задачите ми като шофьор.

Джан караше уверено, макар и малко прекалено бързо според мнението на Вейн. Често беше поднасяла приятелката си за това, че навярно е вземала уроци по шофиране от някой японски таксиметров шофьор. А Джан отвърщаше, че номерът да минеш напред в уличното движение се състои в това да покажеш на другите, че не отстъпваш. Вейн още не го беше изпробвала, но при Джан той, изглежда, минаваше с успех.

Профучаха край басейна и няколко секунди по-късно Джан спря пред дома на Шейла. Дърк, Дирдри и Дерек се втурнаха през вратата, след което комбито, натоварено с възбудено разговарящите деца, измина краткия път до киното.

Джан потърси място да паркира, а Вейн се нареди пред касата с четирите деца. Опашката този път беше невъобразимо дълга.

Когато най-сетне можеха да влязат вътре, имаше много малко свободни места. Двете жени седнаха заедно, а двете по-големи и двете по-малки деца се разделиха.

Докато Джан събличаше якето си, Вейн забеляза една обща позната в тълпата от хора.

— Виж, там е седнала Марджи.

— Къде?

— Няколко реда пред нас, малко по-вляво.

Сега и Джан разпозна главата с червеникава къдрава коса.

— Марджи, ние сме тук отзад — извика тя.

При това повикване Марджи Спенсър се обърна и заговори припряно на децата си. После стана и изтича нагоре по пътеката, за да поздрави приятелките си. Имаше още едно свободно място на реда,

където бяха седнали Джан и Вейн, но беше съвсем в другия край. Марджи огледа с търсец поглед целия ред, после спря нерешително.

Джан стана, съзирайки разочарованието по лицето на младата жена. Тя мина по целия ред и попита с такъв израз на лицето, който не търпеше възражение:

— Бихте ли имали нещо против да се преместите към края, за да може приятелката ми да седне при нас?

Секунди по-късно целият ред се премести с едно място, мърморейки добродушно.

Марджи се настани между Джан и Вейн и въздъхна с облекчение.

— Как си? — попита я Джан. Кафявите ѝ очи бяха пълни със съчувствие. Тя и Вейн бяха отишли веднага при Марджи, когато чула за смъртта на мъжа ѝ, но Марджи бе поискала да остане сама в този ден.

— Сега съм малко по-добре. — Усмивката ѝ приличаше повече на гримаса. — Поне мога, когато се наплача вечер, да си поспя повече от един-два часа.

— А как се справят децата?

Тъмните очи на Марджи се напълниха със сълзи.

— Ребека е доста смела, но Дейви не може да приеме мисълта, че баща му вече го няма. Наистина беше свикнал баща му да отсъства по-продължително време, но през всичките пет години от живота му винаги си е бил вкъщи по Коледа.

Тя сви ръце, после добави:

— Казвах му да се откаже от тази професия. Имах страшно лоши предчувствия! Но той смяташе, че е глупост и че моето мърморене му е дошло до гуша.

Джан и Вейн се погледнаха на главата на Марджи, изпълнени със съчувствие.

— Цял живот ще се чувствам виновна, че не бях по-настойчива — прошепна Марджи.

— Разбира се, че не си — каза тихо Вейн и пое студената ръка на Марджи в своята. — Не можеш да виниш себе си за това. Дейв знаеше какво прави. То си беше единствено негово лично решение.

— Правилно — вметна Джан. — Освен това сега трябва да помислиш и за бебето.

— Това е единственото, което ме крепи — отвърна Марджи и положи длан върху леко заобления си корем. — Той и двете по-големи деца са целият смисъл на живота ми.

— Той? — попита Джан. Марджи кимна.

— Уверена съм, че пак ще бъде момче. За щастие съм ангажирана в запаса, така че все още мога да работя. Иначе нямаше да зная как да изтърпя празните часове, през които Дейви е в детската градина, а Ребека на училище.

— Добре ли се чувстваш? — попита Джан.

— Сега отново съм във форма, след като ми мине сутрешното прилошаване. Така беше и при Дейви, затова съм, сигурна, че пак ще е момче. — Тя добави с усмивка: — Не е много научно, но бях права и при Беки, и при Дейви.

— Разбирам — рече Джан. — Всички специалисти ни бяха предсказали, че ще се роди момче, но Брайън и аз знаехме, че Кара щеше да е момиче.

— Понеже говориш за специалисти — поде Марджи с необичайно твърд глас, — моите съседни казаха, че намирали за крайно неподходящо, дето отивам на кино, въпреки че мъжът ми неотдавна е починал. Смятат, че е проява на неуважение.

— Не обръщай внимание на тези надуты пуяци — посъветва я Джан. — Трябва да правиш това, което е най-доброто за теб. Никой, освен теб, не може да преодолее твоята мъка.

— Намирам, че си абсолютно права, когато излизаш между хората — каза Вейн. — Мога да си представя, че пред децата се стараеш да бъдеш силна и бодра, но и на теб ти трябва дистанциране от всичко.

— Това и правя — отвърна Марджи. — Казах на децата, че е в реда на нещата да се плаче и да ни липсва нашият татко, но се опитвам и да ги отклоня от скръбта им. На своята скръб давам свобода само в собствената си стая.

Тя потисна хлипането си и се усмихна тъжно.

— Като си помисля само как Дейв и аз винаги сме се оплаквали, че нямаше възможност да оставаме сами. Той винаги мърмореше, когато децата се появяваха в най-неподходящия момент. — Марджи поклати глава, после прошепна с треперещ глас: — А сега си имам

частна сфера — и то каква! Със сигурност няма нищо по-частно от самотата, нали?

— Ей, какво ще кажете, ако тази вечер дойдете всички у дома на една пица? — извика Джан приглушено, тъй като на екрана се появи някакъв мултипликационен филм. — Брайън е нощна смяна, а ще ми направите истинска услуга, ако ме избавите от японската телевизия. Кара научи езика изненадващо бързо, но ако трябва още веднъж да изтърпя някой филм за кунгфу...

Марджи леко се засмя, което всъщност беше целила Джан. Вейн отново почувства тясната приятелска връзка между тях. Ако човек от тяхната здраво сплотена общност наистина се окажеше в трудност, той можеше да разчита на това, че някой ще застане до него да го подкрепи.

Когато филмът започна, Вейн неволно си зададе въпроса как ли тя би се справила с една такава загуба. Марджи бе обичала много мъжа си и въпреки това понасяше смъртта му със завидно самообладание.

— Ох, че е приятно да вдигна краката си отново — възкликна Джан три часа по-късно, настанявайки се удобно на канапето, предоставено им от флота за ползване.

Вейн се усмихна одобрително, докато си събуваше обувките и подгъваше крак. Беше се обадила на Шейла и тя се съгласи да заведе децата на вечеря у Джан. Дирдри и Дейви се позанимаваха малко с някои от електронните игри на Кара, докато по-големите деца — Дърк, Кара, Беки и Дерек, играеха на карти с възрастните.

После Марджи си замина с децата, Шейла отведе своите, а Кара си легна. Джан направи кафе и Вейн отпиваше бавно.

— Беше дълъг ден днешният — отбеляза тя. — Сега бих имала малко от тази неизчерпаема енергия, която децата притежават.

Джан въздъхна.

— Кара е в толкова много курсове и кръжоци... Музика, бейзбол, плуване. От работа и бързане нямам минута спокойствие.

— Но ти не би искала да бъде другояче — каза Вейн с усмивка.

— Да, права си наистина — съгласи се Джан. — Кара е не само чудесно дете — много ми помага да се преборя с тъгата, когато Брайън е на път.

Тя се приведе и доля още кафе на Вейн.

— Страшно се радвам, че Брайън работи компютри, вместо да лети на изстребител. Всеки път, когато си помисля какво сполетя Марджи... — Замлъкна внезапно и постави със замах каната върху масата. — Съжалявам, Вейн, беше необмислено от моя страна...

Вейн поклати глава.

— Няма защо. Вярно е, че би ми било по-леко, ако Кийф не беше пилот, но това го знаех още преди да се влюбя и омъжа за него.

— Говорили ли сте някога за възможността той да се откаже?

— Не директно. Веднъж или два пъти изразих страх за неговата сигурност, но никога повече. — Тя отпи глътка кафе, после добави замислено: — За мен най-важното е Кийф да е щастлив. А той е щастлив, когато лети.

— Бих искала да имам твоята сила — призна Джан с откровена възхита.

— А аз пък бих искала да притежавам твоята способност да постигаш своето — отвърна Вейн със смях. — Как само прегрупира редицата в киното — би могла да станеш адмирал!

— Може би Кара ще стане. Тя още отсега бълнува да стане космонавт или капитан на кораб. — Джан разсеяно разбъркваше кафето в чашката си. — Но ти подценяваш своята смелост. Не съм сигурна дали бих понесла да треперя при всяко пътуване дали Брайън изобщо ще се завърне.

— За щастие, няма прекалено много нещастни случаи. Самолетите се проверяват все по-грижливо, а и Кийф е отличен пилот. — Вейн се загледа в димящото черно кафе. — Мисля, че имам същите проблеми, с които трябва да се справят и жените, омъжили се за полицаи или пожарникар. Научаващ се да живееш с тях, както и Марджи сега се учи да живее със своята загуба.

— Но ти обичаш да рискуваш — каза Джан.

— Едва откакто дойдох тук. Изведнъж разбрах, че не искам да вървя по пътеки, вече подравнени от моите родители.

Джан поиска да отвърне нещо, но Вейн вдигна ръка със смях.

— Не бихме ли могли да сменим темата? Какво ще кажеш, например, да ми покажеш снимките на твоя племенник с жена му по време на тяхното сафари в Африка? И онези от сребърната сватба на родителите ти?

— Твоето желание е закон за мен. — Джан с лукава усмивка скочи на крака. — Но ще се разкайваш, че си попитала за тях, когато се запознаеш с най-новите допълнения към семейния албум — извика тя от вратата, преди да се затича нагоре по стълбата.

Вейн остави чашката си на масата и се настани по-удобно. Знаеше, че трябва да почака дълго време, но това не я притесняваше. От живите разкази на Джан тя имаше чувството, че познава лично по-голямата част от роднините ѝ, а и Джан умееше да разказва винаги възхитителни анекдоти за тях.

Джан се върна по същия начин като дъщеря си, тропайки по стълбите, но успя да го направи малко по-тихо. Искриците от свръхдоволство в очите ѝ предупредиха Вейн, още преди приятелката ѝ да бе казала нещо.

— Тъй като си толкова мила и искаш търпеливо да разгледаш семейните ни снимки, смятам, че трябва да бъдеш възнаградена.

— Това вече означава нещо — измърмори Вейн.

С театрални движения Джан постави някакъв филм в домашния прожекторен апарат.

— Ето ти го филма, заради който вече наполовина изгоря от нетърпение! — каза тя великодушно.

— „Изгоря“ сигурно не е подходящата дума — отвърна сдържано Вейн.

— Хайде, остави това! Нима не се доверяваш на приятелката си? — Вейн бързо поклати глава и Джан добави: — Ама че си недоверчива!

Вейн простена, когато Джан пусна филма с важна физиономия. И докато той започваше, Джан оповести:

— А тук, дами и господа, ще видите грациозните красавици на флотската база на Йокосука, които се упражняват в ориенталски танц...

Вейн скочи като ужилена от канапетото.

— Откъде имаш това?

Беше искала съвсем да забрави за курса по танци, в който беше участвала по настояване на Джан.

— Възложих на Кара да се вмъкне и да направи снимките — обясни Джан триумфално.

За миг Вейн се загледа в недодяланите, явно измъчени движения, които правеха тя и останалите жени от курса, и ѝ стана неприятно. Мислите ѝ сигурно се бяха отразили и върху лицето ѝ, защото Джан започна да отстъпва, още преди Вейн да се приближи до нея.

— Беше само една шега... — Вейн не се спря, но Джан бързо отстъпи назад, оглеждайки се настрани. — Къде ти остана чувството за хумор, най-добра ми приятелко? — извика тя. А когато Вейн направи престорено заплашителна гримаса, добави: — Хей, Вейн, имам дете горе, което спи, спомняш ли си? Нали няма да го оставиш без майка...

ДЕСЕТА ГЛАВА

След два дни Вейн и Кийф се смяха заедно над този епизод.

— Не мога да твърдя с абсолютна сигурност, че съм възмутен от позорното деяние на Джан — каза Кийф и я притисна по-плътно към себе си, както седяха върху тапицираната седалка. — Бих искал самият аз да видя някой ден чудесното ти тяло в екзотично облекло.

Пътуваха за Нара. Вейн вече предчувстваше радостта да види повече от Хоншу и японската култура, но беше най-вече доволна, че можеше да бъде сама с мъжа си за няколко дни.

— Фигурата ми може да е прилична, пък и облеклото беше красиво, но нашите кълчения през първия ден бяха наистина достойни за съжаление.

Кийф се засмя весело, а Вейн продължи коментара си:

— Конфискувах този филм, докато не получа друг, отразяващ по-напредналите ни старания... или докато не заловя Джан на местопрестъплението.

— Във всеки случай бих искал да ги видя и двата — заяви Кийф. — Брайън сигурно също, в това съм сигурен.

Вейн се сгуши до него.

— Ще трябва тогава да почакаш още малко.

— О, мисля, че ще мога да почакам за целулоидната лента, щом като имам оригинала непосредствено до себе си. — Той стисна рамото ѝ и леко я целуна по русата коса, която се спускаше върху ръката му.

Вейн въздъхна доволно и се загледа през прозореца към покритата със сняг околност. Днес бяха оставили колата и бяха взели експреса за Киото и Нара, което правеше пътуването им по-удобно.

Освен това Кийф ѝ обясни, че администрацията настойчиво била помолила да се оставят собствените коли и да се използват обществените превозни средства, за да се избегнат задръствания и да се направи престоят по-приятен за всички.

След като пристигнаха в Киото, взеха автобуса за Нара. Кийф смяташе, че твърде малко се познава този старинен град. Той искаше

да въведе Вейн в Златния век на Япония.

Докато Киото беше модерен индустриален град с небостъргачи както толкова много градове в Щатите, Нара се оказа много по-малка и интимна. Беше в по-малка степен индустриализирана и не се измъчваше под плътната пелена на смога както гигантския си съсед Осака. По време на пътуването с таксито към хотела Кийф обясни, че Нара олицетворява това, което западният свят си представя под името Япония.

— В Киото има повече от шестстотин храма и шестстотин гробници — разказваше той, прегръщайки я с ръка през рамо. — Сред най-красивите са гробницата „Хайън“, замъкът „Нийо“, храмът „Кинкакуй“..., но и по-малките гробници имат прекрасни градини. Един приятел ми казваше, че туристите са склонни да повтарят грешката, направена при разкопките в Мексико — всички считат, че тези места изглеждат еднакви. Но японците посещават гробниците и храмовете, за да усетят въздействието на атмосферата в тях, а не за да откриват някакво несметно, приказно съкровище.

— Любимият ти град в Япония е Нара, нали? — попита го Вейн, когато спряха пред хотела.

Кийф плати на шофьора и остави багажа при входа със забележката, че ще се върнат след няколко минути.

— Нека повървим малко — каза той тихо и я прегърна през кръста.

Вейн кимна.

— Да, Нара е любимият ми град. Това е първата официална японска резиденция от осми век, но забележителното тук се крие в архитектурата и в прекрасното ѝ разположение. Мисля, че и на теб ще ти допадне, както плени и мен.

— Уверена съм в това — отвърна тя и също го прегърна.

Вейн погледна към притихналия, спокоен парк, около който бе изграден градът.

— Няма ли да е чудесно, ако завали сняг, докато сме тук? — попита тя тихо.

— Поначало съществува такава възможност — отвърна Кийф, когато закрачиха бавно по улиците в падналия здрач. — Навремето бях тук през пролетта — тъкмо цъфтяха черешите. Но ние ще избягаме от потока туристи, независимо дали са местни или чужденци.

Повървяха още малко мълчаливо, после Кийф предложи да се връщат. Със залеза на слънцето и температурата беше почнала да се понижава.

Тъкмо бяха влезли в преддверието на хотела си, когато някакъв човек се поклони и им подаде домашни чехли. Трябваше да ги обуят, преди да продължат нататък. Една „банто“ пое багажа им.

Кийф прошепна:

— Те почистват обувките ни и ги пазят на входа на хотела. Можем да носим домашните чехли навън по коридорите, но вътре в апартаментите е забранено да се носят каквито и да било обувки.

Вейн погледна към големите стъпала на Кийф.

— С огромните си крака ще имаш проблеми с домашните чехли!

— Имай поне малко респект пред уважаемия си съпруг — отвърна Кийф, следвайки служителя от хотела, който ги водеше към апартамента им.

— Не си нито „уважаем“, нито „внушаваш респект“ — поучи го Вейн с приглушен глас, с което си спечели пошляпване по дупето.

Тя леко отскочи и се закле да си го върне на Кийф при пръв удобен случай. После влезе в апартамента.

Посрещна ги красиво младо момиче с „ошибори“ — горещи влажни кърпи за ръцете — след това им поднесоха чай и „о-маню“ — сладкиш от оризово брашно, напълнен с червени бобови зърна и захар. Появи се за кратко и собственичката, за да ги поздрави лично и да ги попита кога ще искат да се изкъпят и да вечерят.

— Наистина съм впечатлена — каза Вейн, когато двете жени излязоха. — Това е прекрасно обслужване.

Кийф кимна.

— Голяма част от „риоканите“ — така тук наричат хотелите — са семейна собственост. Приемат малък брой гости и са предпочитани пред големите, безлични хотели в западен стил.

Вейн се беше полюбувала на градината в съседство и сега започна да се оглежда в стаята.

— Къде ще... — тя направи многозначителна пауза — спим?...

Кийф съблече анорака си и го захвърли върху рогозката „татами“, а после се приближи до нея.

— Ще внесат „футона“ едва след вечерята. — Ръцете му затърсиха копчета на късото ѝ кожено палто и ги разкопчаха. —

Можем да се настаним удобно, докато чакаме — каза той тихо.

— А какво ще стане с обиколката ни? — попита Вейн, когато той съблече палтото ѝ и го пусна плавно на пода.

Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ с цвят на слез.

— След по-малко от час ще притъмнее съвсем — отговори Кийф.

— Би трябвало да пазим силите си.

С едната си ръка погали гърба ѝ, а другата милваше гърдите ѝ.

— Сигурен ли си, че по този начин пазим силите си? — усъмни се Вейн.

Тя усети устните му — топли и меки — върху слепоочието си.

— Разбира се. Обикновено аз върша цялата тежка работа, но сега ти имаш възможност да дадеш и своя принос.

Вейн отметна глава и заяви с престорено възмущение:

— Добре, ще се погрижа тогава да можеш да си починеш от преживените трудности. — Тя отблъсна ръцете му и чевръсто се освободи от прегръдката му, а после добави: — И за да е напълно сигурно, че няма да се преумориш, ще седна в един ъгъл и...

— О, не, няма да направиш такова нещо! — Кийф седна и я притегли в скута си.

Тя обви ръце около шията му и тихо се засмя. Но после утихна, забелязвайки сериозното изражение на лицето му.

Той с пръст очерта контурите на нейното.

— Вейн, много ми е мъчно заради онази нощ. Мъжкото его трудно може да приеме да бъде отблъснато и аз вероятно не съм изключение, що се отнася до това.

— Не възнамерявах да те отблъскам — оправда се Вейн. — Но всичко, което съществува между нас, трябва да бъде давано доброволно. Онази вечер ти наистина ме нарани със забележките си, а кошмарният сън довърши останалото. Но все пак не биваше да се заключвам от теб.

По слепоочието на Кийф трепна едно мускулче.

— Държах се като идиот. И най-малкото, което съм искал, е да се боиш от мен. Никога не бих ти причинил болка, нито физическа, нито душевна. А да го сторя нарочно пък е съвсем изключено.

Вейн прикри вътрешната си тъга зад една усмивка. Тя беше изстрадала всеки ден от техния брак, защото Кийф не отвърщаше на чувствата ѝ. Но това си беше неин проблем, а не на Кийф. Той беше

проявил честност спрямо нея и тя не можеше да отправя упреци към никого друго, освен към себе си. В никакъв случай не можеше да прехвърля вината върху Кийф, който беше по-внимателен и мил от много други женени мъже, които познаваше.

Той очевидно се обезпокои, че тя не му отговаря, затова и я притисна по-плътнo към себе си и я попита:

— Вейн, нали все пак ми вярваш, че представляваш нещо много важно за мен?

„Да представлява?!“ Да, това беше така. Но какво да прави с мъчителната самота, която я довеждаше до отчаяние, когато той заминаваше толкова често и тя непрекъснато се питаше дали отново ще се върне при нея.

Вейн постави пръст върху устните му.

— Да, вярвам ти. А един брак е трудно нещо дори и без продължителните отсъствия на единия от партньорите.

— Не е ли необходимо тогава да се опознаем малко по-добре? — попита Кийф и съблече пуловера ѝ.

Тя стори същото с него.

— Винаги съм държал много на комуникацията.

Той разкопча ципа на панталона ѝ и го издърпа надолу.

— Хайде тогава да започваме с опознаването. Имаме да наваксваме много неща. Скоро ще ни извикат за банята.

— Бих могла да свикна с такова „о-фуру“ — заяви Вейн четири часа по-късно на връщане от банята, която бяха ползвали заедно преди вечеря.

— Тези бани са наистина превъзходно нещо за преуморени мускули и ставни изкривявания — отбеляза Кийф, докато се заемаше да я разсъблича.

— Какво знаеш ти за преуморени мускули и други подобни? — попита Вейн, опряла ръце на кръста си. — Доколкото си спомням, аз бях тази, която до неотдавна изпълняваше всички тия акробатически номера.

— Не съм чувал обаче кой знае какви протести. Мога да си спомня само, че имаше ахкане, въздишки, стенания...

Тя вдигна пуловера му нагоре и подръпна косъмчетата, виещи се по гърдата му.

— Та аз не можех дори да си поема дъх... — добави Вейн.

Кийф се засмя тихо.

— Облякла си прекалено много неща.

— А ти?

— Можеш да се самообслужиш...

В следващия момент и двамата бяха вече голи.

„Футон“-ът — тънък дунапренов матрак, беше фантастично приятен и Вейн изохка от удоволствие, когато Кийф легна до нея и я привлече към себе си.

— Днешният ден беше прекрасен — промърмори тя сънено.

— И при това още не е свършил.

Тялото му пареше от горещина. Вейн се опиваше от усещанията, които предизвикваше ръката му, галеща голото ѝ тяло от гърдите през корема — чак до бедрата.

Тя мъркаше от удоволствие и се обърна така, че Кийф да може да я докосва навсякъде. Пръстите му се плъзнаха отново по корема ѝ, направиха кръг около пъпа ѝ и продължиха надолу между бедрата, преди да поемат обратно по същия път.

Блажено доволство се разля по цялото ѝ същество. Събитията от деня минаха като калейдоскоп пред погледа ѝ: пътуването до Нара, страстният любовен акт, „о-фуру“-то, превъзходната лека вечеря — всичко това увеличи блаженството ѝ. Беше оттласнала далеч от себе си страхове и съмнения. Твърдо бе решена да се наслади на щастието, дарено ѝ от този миг.

Сънят вече почти я беше оборил, когато Кийф се размърда и тя усети напрегнатата му мъжественост до бедрото си.

Вейн се помъчи да се пребори с умората и се извърна към него.

— Кийф... — промърмори тя сънено.

— Всичко е окей, скъпа.

— Но...

— Шшт — прекъсна я той. Прегърна я с едната си ръка и притисна главата ѝ към рамото си. — Спи сега. Стига ми да те държа в прегръдките си.

Последната мисъл на Вейн беше, че обича страшно много съпруга си, а после навлезе в неусетно в царството на сънищата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Вейн се събуди на следващата сутрин, тя срещна потъмнелите от желание очи на Кийф. За миг тя застина неподвижно, пленена от нежността в погледа му.

Боже мой, колко го обичаше! Много рядко го беше чувствала толкова близък, както сега. Беше така завладяна от чувствата си, че я задавиха сълзи. Не искаше да разрушава този изключителен миг, но и не желаше той да види сълзите ѝ, затова попита с дрезгав глас:

— Няма ли да ставаме?

Изражението на лицето му се смени за една секунда — от страстно стана присмехулно.

— Да ставаме? — повтори той, сякаш не беше разбрал значението на тази дума.

— Нали знаеш, напъваме своите мускули и принуждаваме телата си да заемат вертикално положение, после...

— Но аз предпочитам да си остана в хоризонтално положение — прошепна Кийф в ухото ѝ.

— Вярвам ти. — Пръстите ѝ рисуваха фигурки по бузите и раменете му. — Но ти ми обеща разходка из Нара и разглеждане на забележителностите ѝ.

— Тогава просто ще направим малко отклонение — каза Кийф, докато докосваше с устни рамото ѝ.

Тя обхвана с две ръце лицето му.

— Кийф, знаеш, че рано се смрачава. А това тук можем да продължим довечера.

Кийф въздъхна.

— Много си упорита, скъпа. — Той отметна няколко руси кичура коса от рамото ѝ. — Боя се, че няма да размислиш отново...

Тя поклати със смях глава и Кийф я пусна, после се търкулна настрана. С леки стъпки тръгна към вратата и я отвори. Вейн се загърна в едно от одеялата и го последва.

Кийф се обърна към нея и я прегърна.

— Погледни!

Очите ѝ блеснаха от изненада, когато погледна навън. През нощта беше паднал сняг и градините, съседните храмове и планините бяха поръсени като със захар, истинско великолепие.

— Колко е красиво — произнесе Вейн благоговейно.

Кийф целуна нежно устните ѝ.

— Права си. Ти заслужаваше да го видиш. Колкото и да ми се иска да те задържа целия ден в леглото, все пак съм ти обещал днес да ти покажа Нара.

Тя го прегърна сърдечно, развълнувана от красотата пред себе си и от силата на този миг.

Кийф я притисна силно към стегнатото си тяло.

— Но аз предлагам да променим плановете си. Можем да отложим за малко своето пътешествие.

Вейн се засмя. Знаеше, че само я дразни — един от многото прийоми, които използваше, когато отстъпваше емоционално.

— Нямах никакъв шанс, лейтенант Брандън — заяви тя. — Впрочем не би било зле да си малко по-предпазлив, за да не си навлечеш някое белодробно възпаление. Наистина си очарователен в тоя адамов костюм, но сигурно ти е много студено.

— Когато ти си до мен? Никога — изръмжа той. После пъкна ръката си под одеялото ѝ и погали гърдите ѝ.

Вейн внезапно го отблъсна, той залитна и тя го шляпна отзад.

Кийф реагира незабавно. Хвърли се към нея и я метна върху фотьойла.

— Значи искаш да се биеш с екскурзовода си, така ли? — Той започна да я гъделичка, докато тя остана без дъх.

— Кийф! Ти ми обеща! — След тази молба на пресекулки Кийф най-сетне я пусна.

— Това ще те научи да имаш респект от мене, момиченце.

Помогна ѝ да се изправи на крака, но щом ѝ обърна гръб, Вейн го ощипа.

— А това ще те научи да не нападаш беззащитни жени.

Кийф се извърна престорено заплашително. Очите му блесяха от желание. Когато се приближи до нея, тя направи най-невинна физиономия:

— Виновна ли съм, че задните ти части ме влудяват?

Той изохка и се призна за победен. После взе хавлията си и тръгна към вратата.

— Още веднъж ще взема едно „о-фуро“ — поясни, докато обличаше халата си. — Но само почакай до довечера! — допълни Кийф многозначително.

Вейн му отправи въздушна целувка.

— Едва ли ще изтрая дотогава!

Ботушите им скърцаха в пресния сняг, докато се разхождаха из парка.

— Сърните на „Дий Парк“ — „Еленовия парк“, принадлежат на гробницата „Касуга“ — обясни Кийф. — Считат ги за свещени пратеници и макар че не са питомни, са всичко друго, но не и плашливи. Те даже доста нахалничко си просят нещо сладко за хапване.

Вейн се засмя, като си представи грациозните животни, появили се да приветстват посетителите.

— Видях, че на будките за сувенири продават пластмасови сърни. На връщане ще трябва да спрем при някоя от тях. — Тя вдигна блеснали от възторг очи към Кийф.

— Забелязах също така, че има много от тези изящни портали, характерни за Япония, но не съм виждала друг толкова внушителен като този, пред който току-що минахме.

— Това беше „Нандаймон Торий“ или „Голямата Южна Порта“. „Тории“-те са, както и пагодите — типични архитектурни символи за японския пейзаж — паралелно явление на църковните кули и кръстовете на западната култура. Дървените „тории“ са свещени портали за много гробници в цялата страна.

Вейн се обърна, за да огледа още веднъж „Нандаймон“.

— Наистина изглежда внушително!

Боядисаната в червено конструкция се крепеше от осемнадесет опорни стълба. От двете страни на поставените един върху друг покриви имаше огромни статуи на демони. Ужасяващо разкривените лица, извитите тела и зловещите ръце изглеждаха сякаш замръзнали наред движението си. В една ниша между покривите бяха застанали лъвове, подобни на пазачи, които бранят свещения Буда от врагове.

— Малко по-нататък се намира нещо по-фантастично — каза Кийф. — Една от сградите на комплекса „Тодайи“ — „Дайбутсу-ден“, най-голямата постройка от дърво в света.

Двамата поеха по дългата пътека към сградата на „Големия Буда“, която също имаше двоен покрив, и се заизкачваха по стълбите, водещи в мрачната ѝ вътрешност. Вейн почтително замълча, съзирайки статуята на божеството, седнало на трон сред море от лотоси и със загадъчна усмивка на бронзовото лице.

— „Дайничи-Ниорай“ или „Големият Буда“ — прошепна Кийф, докато Вейн като омагьосана не откъсваше поглед от него. — Той е символът на истината, около която кръжи вселената, и останалите божества — Буда и Бодизатвас — произлизат от него. Първоначалните отливки са правени на осем части. Повечето от тях обаче е трябвало да бъдат отливани отново поради множество последователни опожарявания.

— Човек може да разбере защо са били необходими пет години, за да се създаде тази статуя — промълви Вейн очаровано.

Кийф кимна.

— Тежи петстотин петдесет и един тона, има височина двайсет и два метра, а само дължината на лицето е почти пет метра.

Той внимателно я прегърна през кръста и замълча, докато Вейн разглеждаше замислена статуята. Погледът ѝ отново се плъзна по плавните линии на седящото божество — от лицето до вдигнатата дясна ръка, което означаваше „семуийн“, „не се бой“, и до протегнатата лява ръка с обърната нагоре длан, означаваща „йоганин“ — т.е. „давам“.

Вейн с мъка се откъсна от гледката и пое към изхода. Кийф я изведе навън, където беше ослепително светло.

— Благодаря ти — каза тя, когато заслизаха ръка за ръка надолу по стълбите. Кийф я погледна въпросително и тя добави с усмивка: — За търпението. Просто не бях в състояние да се откъсна от видяното.

Той вдигна яката на светлосиньото ѝ палто, за да я предпази от ледения вятър.

— Не бива да се съобразяваш с мен. Аз вече познавам всичко това. Повечето хора идват само за по един ден в Нара, когато са в Киото. Ние разполагаме с повече време и можеш да си съзерцаваш колкото си щеш.

Кийф закопча анорака си.

— Взе да застудява. Какво искаш да видиш още за днес?

— Мислех си, че ще можем да разгледаме комплекса „Тодай“ докрай, а после да купим няколко от тези сувенирни сърни и от изписаните с цветя мечове за децата на Шейла, Джан и Марджи.

— Сакура.

Вейн го погледна любопитно.

— Тези цветя се казват „сакура“ или „черешов цвят“ — поясни Кийф. — Черешовият цвят има такова голямо значение в Япония, че книгата на Рут Бенедикт би трябвало да носи заглавието „Черешовият цвят и мечът“ вместо „Хризантемата и мечът“.

— Чела съм я, но никога не съм осъзнавала колко важна е наистина тази „сакура“ за японците.

— Този цвят можеш да откриеш навсякъде — върху кимона, знамена и мебели. А през пролетта се празнува един съвременен вариант на старинния обичай — „ханами“ или „посещение при черешовия цвят“. В този ден цялото семейство излиза на пикник в парковете, за да се наслади на цъфтежа на черешите.

— Колко време трае цъфтежът на дърветата?

— Започват да цъфтят по различно време. Зависи от географското разположение. В по-топлия юг първите цъфнали дръвчета могат да се видят още през февруари, но в по-студения север цъфтят едва през април. За съжаление тази прелест трае много кратко време. Цветът на черешата окапва още на втория третия ден.

Вейн извика в съзнанието си спомена за очарованието на черешовия цвят.

— Наистина много жалко, не намираш ли? Досега никога не съм мислила за това.

— Повечето хора също не го правят. Но японците силно осъзнават преходността на живота, което вероятно е и причината да отдават такова значение на черешовия цвят и обяснява защо през този кратък сезон се организират толкова много танци, празненства и представления.

Кийф погледна към „Дайбутсу-ден“ и продължи да разказва.

— Нара е център на едно ново възкресение. В продължение на седемдесет и четири години е била столица на Япония. По време на първото ми посещение тук един жител на Нара ми разказа, че преди да

бъде създаден този град, японците хилядолетия наред са сменяли столицата си всеки път, щом починал някой император. Но си изграждането на Нара те приели предизвикателството, от което бягали толкова дълго преди това.

Вейн потръпна и Кийф я притисна към себе си.

— Извинявай — рече той. — Ти трепериш от студ, а аз говоря ли говоря като някой гид тук навън. Бих могъл да ти разкажа всичко това и някъде на чаша чай.

Тя се усмихна.

— Звучи примамливо. Но хайде да потърсим магазина за сувенири. Трябва да купя сърничките и мечовете за децата — помоли тя.

— Тогава ще трябва да купим и няколко чанти — забеляза Кийф, когато спряха пред голям осмоъгълен фенер от бронз.

— Пътешествието доставя двойно по-голямо удоволствие, ако вземеш по някой малък подарък за приятелите си — отвърна Вейн.

Кийф я притисна към себе си.

— На мене не ми трябва подаръци. Моят си е непосредствено до мен и вече нямам търпение да го разопаковам.

— Винаги съм подозирала, че имаш ограничени интереси — подхвърли тя шеговито. Постави ръката си в неговата и я притисна към себе си. Опитва се да го отклони от темата:

— И това тук ли е от осми век?

— То е от епохата на Темпио, продължила почти век. Фигурите, изобразяващи свирещи на флейта Бодизатва, отразяват стила на изкуството от този период.

Студен повей на вятъра ги обсипа със сняг.

— Най-добре е първо да подсигурим сувенирите — настоя Вейн, — а после можеш да ме почерпиш с чаша хубав горещ чай. Или дори с две...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато тръгнаха към чайната, небето беше невероятно синьо и ясно, а върху земята падаха последните златни лъчи на слънцето.

Вейн беше много доволна от покупките си. Бе накупила доста неща за семейството си и за приятелките си от базата. Както Кийф бе предсказал, сега и двамата бяха отрупани с пакети и торбички — всичките украсени с неизбежната „сакура“.

С влизането в малката чайна ги обляхна приятна топлина и чудесен аромат. Кийф помогна на Вейн да съблече палтото си и свали своя анорак, под който носеше черен скиорски пуловер. Докато той даваше поръчката, Вейн се улови, че се възхищава на широките му рамене и силната му гръд, на гордата осанка на тялото му и на къдравата медночервена коса, която под приглушеното осветление на чайната имаше цвета на кестен.

Тя реши да хване бика за рогата и отвори уста да попита Кийф за писмото на баща му. Но в същия момент той погледна към нея и я изпревари:

— Вейн, има нещо, за което много ми се иска да разговарям с теб. Усещам, че при нашите разговори отбягваш определени теми, но може би няма да имаме втори път шанса да поговорим, несмуцавани от никого.

Зъбите му се бялнаха върху загорялото лице и Вейн се разтопи при вида на усмивката му.

— Ще използвам случая, че седиш насреща ми в обществено заведение, а не в спалнята, където винаги мисля само за едно-единствено нещо... Е, мисля, че тук е идеалното място. Би трябвало да съм в състояние да се концентрирам върху разговора ни.

Вейн се усмихна слабо. Беше се надявала, че добре е прикривала страховете и съмненията си, но след двете години брачен живот — дори и при честите и продължителни отсъствия — тя би трябвало да знае, че той се е научил да тълкува нейните настроения, към които никога досега не бе проявявал бездушие или безразличие.

— И така, кое е това толкова важно „нещо“? — попита Вейн.

— Нощта, в която ти сънува она кошмар.

Вейн се стегна, но Кийф пое ръцете ѝ в своите и нежно ги притисна.

— Трябва да изясним *това нещо* окончателно. Помниш, че ти се извиних за грубостта, но ти не ми разказа какъв всъщност беше сънят ти. Освен това има и друго, което би трябвало да знаеш.

Тя го погледна стреснато и той посрещна слисания ѝ поглед, без да трепне.

— Сигурно още си спомняш, че след твоего очарователно предложение за женитба ти бях казал, че не вярвам в любовта, макар че много мъже и жени я използват като удобен предлог, за да водят осигурено съществуване, да удовлетворяват сексуалните си желания или просто да избягат от самотата си. Преди да се запозная с теб, не бях срещал жена, с която да искам да прекарам повече от няколко часа или дни. И се ожених за теб, защото те харесвах, защото държах на теб, защото се възхищавах от твоята сила и решителност.

От самото начало те предупредих какво мисля по този въпрос не от жестокост, а за да съм сигурен, че осъзнаваш добре в какво се впускаш. Не само що се отнася до живота ти като съпруга на морски офицер въобще, но и до живота ти с мен като личност.

Кийф погледна замислено тънките ѝ пръсти, които държеше в своите силни, загорели ръце.

— Знаех, че ме обичаш и имах дяволски гузна съвест, защо не те възпрях да не се впускаш в такава рискована връзка. Но ти беше упорита и във всеки случай изглеждаше достатъчно силна, за да понесеш този брак — да изтърпиш и мене. Създаваше впечатление, че знаеш твърде добре какво искаш от живота. Затова и аз съвсем егоистично приех твоего предложение.

Вейн отвърна на натиска на ръката му.

— Все едно какво ще се случи занапред, аз се радвам, че ти ми даде шанс — прошепна тя. — В живота и в любовта няма гаранции за безметежност, но никога няма да съжалявам, че споделих тези години с теб. Мисля, че бяхме по-щастливи от много други семейни двойки. Познавам някои, които всеки ден се кълнат в обич, а после мъжът мами жена си, кърдето и с която му падне.

Лицето на Кийф изразяваше смайване, но той забави отговора си, докато им сервираха.

— Думите ти сякаш крият нещо недобро — установи Кийф, когато Вейн отпи бавно от чая си.

Тя си пое дълбоко дъх и го погледна открито:

— Така е, защото стигнахме до кръстопът в нашата връзка. — Забеляза как се изостри вниманието в очите му и добави бавно: — След като тръгна на последното си пътуване, пристигна писмо от баща ти. И тъй като ми беше казал да отварям всички писма от него, да не би да съдържат важни известия за неговото здраве, аз го прочетох...

Вейн спря за момент, спомняйки си за болката, която тези редове й бяха причинили.

— В писмото си той критикуваше последната си жена и се оплакваше от издръжките, които трябвало да плаща на бившите си съпруги. Същевременно ти пише добрия съвет да си нащрек, за да нямам високи претенции, когато се развеждаш с мен.

Кийф изруга и пръстите на лявата му ръка се свиха в юмрук.

— Тоя стар...

Вейн се вгледа в лицето му и се запита дали Кийф е така невъздържан само защото баща му беше издал нещо, което тя засега не биваше да узнава.

— Мога да те разбера, че си била оскърбена от него, Вейн, но аз съм разочарован от теб повече, отколкото от моя баща. Познавам Елиът — той никога няма да се промени. Той и майка ми са хора, които се саморазрушават, макар и Моника да изглежда спасена от третия си мъж — Руди, който очевидно се е оказал в състояние да издържи на критиките й, на стремежа й към „съвършенство“ и да намери у нея нещо, достойно за обич.

Кийф изпи на един дъх половината от чая си, преди да продължи:

— Но ти, Вейн, би трябвало да знаеш нещата по-добре. Когато се обадох по телефона по случай шестдесет и петгодишнината му, казах му колко щастлив ме прави бракът с теб и че ти успешно ме накара да забравя онези адски първи седем години от живота ми, когато моите родители не правеха нищо друго, освен да се карат помежду си, както и следващите десет, през които ме използваха като ябълка на раздора.

— Значи това е било отмъщението му, че ти си получил мъничко щастие.

Той вдигна чашата си срещу нея като тост.

— Изненадан съм, че веднага не си прозряла истината.

— Може би причината е, че ти никога не си ме обичал. И аз го знаех...

Едно мускулче трепна по лицето му, но Вейн продължи:

— Може би съм храбра, Кийф. И обичам да рискувам. Но ти очевидно никога не си осъзнавал, че аз съм била винаги и тази, която ти се е доверявала сляпо. Вярвах ти, без да очаквам взаимност, без реални доказателства за някакви чувства от твоя страна към мен, често обаче ме измъчваха съмнения, които щяха да разрушат нашия брак, ако ги бях оставяла да се развиват.

— А ще ми разкажеш ли сега за кошмара си? — изненада я Кийф със следващия си въпрос.

Вейн отпи глътка от чая си, който междувременно беше произстинал. Не ѝ беше вече вкусен, но искаше да спечели време и да обмисли как да отложи отговора на този въпрос, докато се убеди в чувствата му. Ако сега му разкажеше съня си и обяснеше значението му, той щеше да разбере до какъв кръстопът са стигнали. Може би щеше да ѝ каже, че я обича, за да я утеши. Но тя искаше обичта да идва от сърцето му. През изминалите две години беше направила всичко възможно, за да спечели любовта му. Последните няколко седмици ѝ бяха показали, че никой не може да насили някого да обича. Едва сега бе станала истински зряла и бе готова да погледне реалността в очите. Съществуваше възможността никога да не получи от Кийф нещо повече от симпатия и уважение. А собствената ѝ, бушуваща като ураган любов към Кийф правеше непоносима мисълта ѝ за това. Подхвърлените трохички не биха могли да задоволят ненаситния ѝ глад.

— От къде на къде на баща ти му е хрумнала мисълта, че ще поискам да изкопча от теб колкото се може повече пари? Съвсем определено не съм се омъжила за теб от финансови съображения. Когато бях на двадесет и пет години, получих собствено наследство. Наистина, не съм много богата, но бих могла да живея добре и приятно през целия си по-нататъшен живот само от вложенията на капиталите си, без да е необходимо да работя.

Кийф се усмихна.

— Наследството, за което говориш, е от баба ти, нали?

Вейн го погледна изненадано.

— Откъде разбра? Никога не съм...

— Баща ти ми се обади по телефона и преди сватбата имахме мъжки разговор. Попита ме дали не се женя за теб само заради парите ти. После ми обясни, че бил против да се затриваш в този затънт край на света и заяви, че ще те лиши от наследство, докато не се вразумиш и се върнеш в лоното на семейството си — империята на „Карингтън“.

— Не исках да го знаеш... — каза Вейн колебливо.

— Бях разбрал това. Затова и никога не съм ти споменавал. От този момент знаех, че ме обичаш, но знаех също и че не ми се доверяваш напълно. Не съм ти се сърдил за това, защото ти даваше, без да поставяш условия, докато аз постанових клаузите на нашия брак и давах само когато ми харесваше. — Кийф изчака, докато една от келнерките, облечена в кимоно от карминеночервена и смарагдовозелена коприна, им поднесе още чай и се отдалечи отново. После отпи и добави с горчива усмивка: — Не е възможно да изискваш безусловна вяност, щом като самият ти даваш само условно обич...

Вейн усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ще може ли да се върнем в хотела? — помоли тя с пресипнал глас. — Смятам, че бихме могли да довършим този разговор поне в поинтимна обстановка.

По лицето на Кийф се появи тревожен израз. Ако не знаеше добре как точно стоят нещата, би го взела за страх. Но в момента не искаше нищо повече, освен да избяга в сигурността на своята стая, преди да се разплаче. Беше си мислила, че тя е единствената, която се е променила през изминалите години. Беше толкова заета със самата себе си, че не бе забелязала признаците на съмнение у Кийф в своите собствени мотиви и чувства. Тъкмо когато беше стигнала до заключението, че трябва да се разделят, той беше осъзнал, че собствените му чувства към нея излизат от рамките на сексуалното привличане и уважението. Но тя не бе проявила отзивчивост към плахите му опити за сближение.

Вейн беше твърдо убедена, че се е провалила — беше подготвила отстъплението си, докато той се опитваше да се доближи до нея.

Тя продължи да размишлява, след като Кийф плати и си тръгнаха, натоварени с пакети и пликове. Възможно бе той да е усетил в нея някакво охладняване. Но също така бе възможно по време на последното си пътуване да е осъзнал, че я обича. Когато Вейн си спомни радостния му поздрав на кея и собственото си хладно посрещане, прииска ѝ се да се смее и плаче едновременно. Колко странно бе все пак, че хора, живели в най-интимни отношения, проявяват такава драстична липса на умение за общуване!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом влязоха в стаята си, Кийф остави покупките в единия ъгъл и се приближи към куфара.

— Преди да продължим разговора си, искам да ти дам нещо. Коледа е и ти ще получиш ето това тук.

Вейн бавно се приближи и нервно пъхна в навитата си на кок коса един измъкнал се златисторус кичур. Кийф постави върху дланите ѝ две пъстри пакетчета.

— Внимавай, тежки са! — предупреди той.

Тя събу ниските си ботушки и се отпусна на футона, който вече беше внесен, тъй като бяха предварително предупредили, че ще се върнат по-късно от разходката си из града.

Вейн постави пакетчетата върху скута си и отвори първо полекото — загърнато в зеленикаво златисто фолио. Показа се прекрасна ваза от бял фин нефрит. Вейн я загледа мълчаливо, като постепенно осъзнаваше, че внезапният интерес на Кийф към хобито ѝ би трябвало да има по-дълбок смисъл. После разопакова и другото пакетче, чиято обвивка беше от зелено и сребристо фолио.

Втората ваза се оказа от оникс и формата ѝ беше още по-необичайна. Когато помилва с пръсти сложните контури, Кийф ѝ обясни:

— Изчаках, докато художникът в Малайзия я изработи. Майсторите в областта на художествените занаяти там са невероятно сръчни и за него не беше трудно да изработи вазата по скица, която сам бях направил.

Вейн прехапа устни, за да не се разплаче, да задържи сълзите, напираси в очите ѝ при безсловесната, но красноречива вест, която ѝ донесоха тези вази. Твърдо решена да не избухва в плач пред Кийф, тя се изправи рязко и се приближи към своя куфар.

Пое си дълбоко няколко пъти дъх, докато търсеше малкото пакетче на дъното му. Когато се върна при футона, където се беше разположил Кийф, тя вече се бе овладяла.

— А това тук е за тебе.

Той внимателно разопакова подаръка. Пръстите му трепереха, докато развързваше синята панделка — голяма почти колкото малката правоъгълна кутийка. Когато я отвори, лицето му застина като маска.

Но Вейн не се разтревожи. Колкото по-развълнуван бе Кийф, толкова по-малко го показваше. Така че тя го изчака спокойно да извади златната верижка, на която бе закачен малък самолет изстребител, а на него изгравирани инициалите му: „С обич, Вейн“.

Той взе верижката и я окачи на врата си.

И двамата знаеха, че не са необходими никакви думи повече. Кийф внимателно пое вазите от скута ѝ, постави ги в куфара и загаси лампата. Отвори леко вратата и лунната светлина огря футона, на който бе седнала Вейн.

Съблече пуловера си, захвърли го на пода и приклепна пред нея. После я прегърна през кръста и я притегли върху коленете си, за да може тя да го вижда.

Те помълчаха доста, оглеждайки се с изпитателни погледи в полумрака на стаята. После Кийф вдигна ръце и разпусна косите ѝ, които рухнаха като вълни от коприна върху раменете ѝ.

Той зарови ръце в тях и нежно повдигна лицето ѝ към себе си, за да я целуне. Устните му леко докоснаха нейните, очертаха контурите им, опиха се от вкуса им...

После пръстите му намериха ципа на роклята ѝ. Без да откъсва устни от нейните, Кийф почна да я свлича, докато тя обви като ласкав облак коленете ѝ.

Когато езикът му докосна нейния, Вейн тихо простена. Ръцете му се плъзнаха от талията към гърба ѝ и се натъкнаха на сутиена. След като смъкна и него, Кийф обхвана гърдите ѝ и целуна тъмното улейче помежду им.

Вейн потърси опипом колана му и за момент се изви назад. Погледите им се срещнаха, а после се приковаха към осветените им от лунното сияние тела. Вейн беше сякаш парализирана от обич и желание. Бледата светлина на луната правеше още по-релефни и красиви очертанията на тялото на Кийф.

Тя чу как той пое шумно дъх, когато се наведе отново, за да докосне гърдите ѝ. Зърната им се втвърдиха, те се изпълниха с напрежение и я обзе непоносимо до болка желание.

Пръстите на Кийф се сключиха здраво около гърдите ѝ и тя се отпусна безсилно. Мъчителният копнеж един по друг, който се бяха опитвали да овладеят с толкова усилия, ги връхлетя стремително и ги увлече във вихъра на страстта. Вейн беше притиснала лице о рамото на Кийф. Дълбоко вдишваше мъжкия му аромат, докато той разсъбличаше докрай и нея, и себе си.

Когато усети, че прониква в нея, Вейн осъзна, че този път всичко е по-различно отпреди. Тази нощ беше сигурна, че Кийф ѝ се отдава изцяло и че взаимната им жажда е много повече плътска...

Тя потрепери под напора на вълната от чувства, която я обля цялата. Коленете ѝ омекнаха. Кийф я вдигна и положи върху футона, после легна върху ѝ, подпря се на лакти и пресрещна сериозно погледа ѝ.

— Обичам те... — произнесе той. Сълзи потекоха по лицето на Вейн.

— Аз също те обичам, Кийф!...

Той се търкулна по гръб и я притегли върху себе си. Ръцете му здраво притискаха бедрата ѝ, докато телата им отново и отново се съединяваха в ритъм, стар като света. В неописуем екстаз шепнеха имената си, достигайки едновременно кулминацията на страстта.

Устните на Кийф милваха нежно извивките на тялото ѝ, докато Вейн рисувахе с пръсти по корема му.

— Беше готова да ме напуснеш, нали, Вейн? — попита Кийф, без да прекъсва да я гали.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Да, така беше. Онова писмо още повече затвърди решението ми. Искях да ти вярвам, само че колкото и да се опитвах да бъда силна, винаги бях несигурна. Ти изобщо не подозираш колко много съм мечтала през тези две години да ми кажеш, че ме обичаш. Но ако се окажеше, че не исках да продължиш да живееш с мен, бях готова да си отида. Любовта ми към тебе не отслабна, а остана само по-силна и вече не съм съгласна на по-малко от това да те имам целия — и тялом, и духом!

— Аз бях готов да ти го предложа, когато този път слязох от „Фрийдъм“ — произнесе той замислено.

— Извини ме, Кийф...

— Няма защо да те извинявам. Трябваше ми време да разбера, че това е любов. Знаех само, че всеки път, когато се налагаше да те оставя, копнеех все повече и повече за теб. Затова започнах да пренебрегвам своето хоби и да се занимавам с твоето. Несъзнателно — а може би пък и да съм го знаел в подсъзнанието си, но да съм бил прекалено упорит и страхлив, за да си го призная — започнах да търся във всичко твоето присъствие. Улових се, че мисля все повече за теб, а с тази канцеларска работа, която ме откъсна от полетите, имах дори повече време да усещам липсата ти. И когато ти ме посрещна така студено и дори отблъсна нежността ми, аз бях... загубен, така ми се струваше...

Той се подпря на лакът.

— Но никога нямаше да те обладая насила. Аз четях по лицето ти какво си мислиш, докато те събличах... Ти си мислеше, че искам само да те любя, и това ми разкъсваше сърцето...

Гласът на Вейн бе пресипнал от обич и копнеж:

— Обичам те, Кийф.

Нежният му отговор потъна в целувката, с която устните му жадно се впиха в нейните...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След четири дни Вейн се събуди в собственото си легло. Тя въздъхна доволно. Кийф наистина беше казал, че могат да останат още един ден, но тя предпочиташе да се върнат малко по-рано у дома. Бяха направили обиколките си съвсем спокойно и Вейн изпитваше радост от предстоящия семеен живот между собствените си четири стени. Възнамеряваха да посетят на Нова година Императорския дворец и гинзата и Токио и така да се запознаят с още нещо от Япония.

Тя се усмихна, когато погледът ѝ падна на вратата, която Кийф все още не беше оправил. Онази нощ съвсем определено се беше оказала повратен момент в отношенията им, макар да се бяха оскърбили взаимно.

Кийф не се беше отказал от нея. Може би изминалите две години бяха по-успешни, отколкото тя си бе мислила. Познаването на семейната среда, в която бе израсъл Кийф, ѝ беше помогнало да се съдържа и да обмисля всичко още веднъж, преди да се нахвърли върху него, когато се появило различие в мненията им.

Тя бе потискала личността си до определена степен, но се бе научила да мисли, преди да говори. Този урок сега ѝ беше помогнал. Бракът беше ценна, но крехка връзка, която се нуждае от постоянна грижа, за да има трайност.

„Той ми вярва“ — помисли си тя, докато отмахваше кичур коса от широкото чело на Кийф. Знаеше, че и в бъдеще ще се появяват от време на време проблеми, но беше убедена, че двамата щяха да се справят с тях, щом като всеки от тях притежаваше обичта и абсолютното доверие на другия.

Обля я усещане за щастие. Вейн внимателно се освободи от ръката му, после стана тихо и си наметна пеньоара.

Студеният въздух в стаята я накара да потрепери. Вейн грабна пантофите си, обу ги и слезе в кухнята на пантера.

Тъкмо започна да приготвя закуската и телефонът иззвъня. Още преди втория сигнал вдигна слушалката. Смятайки, че се обаждат за

Кийф, тя вече обмисляше някакво правдоподобно извинение, за да може да го задържи още малко при себе си. За щастие гласът от другия край на линията се оказа на Шейла.

Докато Вейн слушаше, две ръце я прегърнаха изотзад. Тя отскочи и извика, когато Кийф я притисна към себе си.

— Не, Шейла, всичко е наред. Просто се опарих, като приготвих закуската.

— Лъжкиня! — прошепна Кийф в ухото ѝ. Разтвори халата ѝ и се зае да ѝ гали корема.

Вейн закри с длан слушалката.

— Кийф! — дърпаше се тя напразно. А на Шейла каза: — Добре, разбрах. Ще дойда. Но най-много за два часа. В края на краищата, имам отпуск.

— Ще можеш отново да се върнеш в леглото, след като разрешиш счетоводния проблем, шефе — рече Шейла подчертано отчетливо.

Приглушеният смях на Кийф погъделичка ухото на Вейн.

— Трябват ни само твоите непостижими математически способности.

— Шейла... — поде Вейн заплашително, но приятелката ѝ я прекъсна доволна:

— Добре, значи ще се видим след половин час. — С тези думи тя прекрати разговора.

Вейн се втренчи ядосано в слушалката, но Кийф я пое от ръката ѝ и я постави на мястото ѝ.

— Хайде, „шефе“, най-добре е да побързаш малко. Службата ти те зове!

— О, Кийф! — На Вейн ѝ се искаше да затропа с крака от разочарование. — Май е по-добре да не поправяш прословутата ни врата. Вероятно и аз ще я използвам, за да си изкарам яда.

Кийф я стисна за раменете.

— Ще ти купя една боксърска круша, скъпа! — Целуна я по носа, после добави: — Или по-добре да ти предложи себе си. Така ще можеш да изливаш ядовете си върху мен.

— М-м... — Вейн го погали по гърдите. — Това звучи многообещаващо.

Той пое ръцете ѝ в своите и я отдели без желание от голото си тяло.

— Дългът те зове, скъпа, колкото и да ми се иска да те задържа при себе си през останалата част от деня.

— Окей — отвърна тя с въздишка и със странното усещане, че ще се случи нещо. — Но се боя, че могат и теб да те извикат пак.

— Ако наистина се случи, няма да оставам за през нощта. Пък и имаме още десет дни пред себе си.

Вейн отново въздъхна и тръгна към вратата. Там още веднъж се обърна към Кийф. Опита се да прогони неприятните предчувствия и се насили да се усмихне.

— Сега ще е най-добре да се преоблека.

По-голямата част от предобеда Вейн прекара в склада, мъчейки се да въведе ред в няколкото десетки погрешно декларирани товарителници. Затова и не чу нищо от предупреждението за тайфуна, докато не се появи Шейла и не ѝ съобщи новината.

— Шефе — каза тя, докато прекрачваше предпазливо на високите си токчета през няколко кашона, — всички си отиват вкъщи.

— Вкъщи ли? — повтори Вейн разсеяно. Тя нареди на един младеж от склада да отвори следващия сандък, върху който беше написано: „Швейцарски ръчни часовници“. — Сега не мога да си ходя вкъщи, Шейла, сама го знаеш. Асистентката ми е в болнични и аз трябва някак си да въведа ред в този хаос.

— Нямах друг избор, Вейн — настоя Шейла. — Предадох предупреждение за приближаване на тайфун.

Най-сетне тези думи проникнаха в съзнанието ѝ.

— Пак ли?

— Да. И при това предупреждението е от първа степен! По-добре оставяй това тук и да си вървим. Трябва да извършим всички ония „приятни“ приготовления, които винаги ни носят такава „радост“.

Вейн простена. Погледна ръчния си часовник, после купчината сметки, но Шейла я задържа.

— Хайде, тръгвай, шефе. Твърде млада съм, за да умирам.

Вейн натъпка без желание документите в чантата си.

— Нали знаеш, че всички останали предупреждения досега бяха фалшива тревога. А това тук наистина трябва да се свърши.

— Хайде, Вейн. Не знаем колко зле може да стане, но нямам никакво намерение да рискувам, ако се разрази истинска буря.

Вейн знаеше, че приятелката ѝ има право. Хвърли един последен поглед върху недовършената работа, после последва Шейла.

Бюрото за обмяна на валута се бе опразнило за секунди. Вятърът се беше усилил и когато Вейн откара Шейла у дома ѝ, чува по радиото известия за щетите, които тайфунът вече бе причинил на Филипините.

Вейн се надяваше с цялото си сърце да завари Кийф вкъщи, като се върне. Но както вече се беше опасявала, него го нямаше. Беше ѝ оставил бележка:

„Обичам те!“

Топлината, която тези думи събудиха у нея, не можа да прогони студения страх, промъкнал се в сърцето ѝ, нито разочарованието и мъчителното чувство на безпомощност, които изпитваше. Кийф вървеше право към опасността и тя не можеше да стори нищо, за да го задържи.

Опита се да се пребори с чувството си за загуба на нещо скъпо и се зае да изпълнява указанията, дадени в случай на тайфун. Тъкмо привърши с пълненето на всички тенджери, съдове и ваната с вода, когато телефонът иззвъня.

Тя се затича към него, молейки се да е Кийф. Не можа да прикрие напълно разочарованието си, чувайки гласа на Джеръд.

— Здравейте, Вейн. Как сте?

— Много добре.

— След малко се връщам на кораба си. Току-що видях „Фрийдъм“ да отплава и поисках да разбера дали всичко е наред.

— Горе-долу, като се изключи това, че Кийф пак трябваше да замине. Да си липсваме взаимно явно ще бъде трайно положение. — Тя се постара гласът ѝ да прозвучи весело, а не с горчивина. — Просто не е честно, нали?

— Не, не е честно. И затова се радвам, че Гейл не е тук и не е принудена да понася всичко това. Тя не е толкова силна колкото вас.

— Благодаря за комплимента, Джеръд. Но ѝ дайте време. Гейл е едва на двайсет и две. В тази възраст и аз не съм се чувствала като

Атлас.

Джеръд тихо се засмя.

— Обаждам се впрочем и по една друга причина. За да се сбогувам.

— Да се сбогувате?

— Да. Преместиха ме на друг кораб и се връщам направо в Щатите.

— Много се радвам за вас.

— Искрах също така да ви покана за сватбата ни през май. Гейл и аз много ще се радваме, ако дойдете с Кийф в Щатите. Ще се оженим в Колорадо.

— Аз бих дошла с удоволствие, но не съм сигурна дали разписанието на Кийф ще го позволи.

— Но в случай че стане, не ни забравяйте. Гейл ще ви изпрати и официална покана, за да имате за всеки случай адреса ни.

— Благодаря, Джеръд — отвърна топло Вейн. — И ви желая много щастие за в бъдеще. Сигурна съм, че Гейл и вие ще бъдете много щастливи.

— Ще се постарая да направя всичко възможно, за да направя Гейл щастлива. И много ви благодаря.

— За какво?

— Че проявихте съжаление към един беден ерген. Макар че Кийф не беше в особен възторг от това.

Вейн не го оспори.

— Никога не съм се мъчила да го накарам да ревнува, но той неправилно изтълкува ситуацията.

— Слушайте, Вейн, трябва да свършвам. Всичко най-добро на вас и Кийф.

— И на вас, Джеръд.

Вейн остави слушалката и изпита внезапно чувство на самота. От една страна ѝ се искаше да не бе ходила на работа този ден, а от друга, разбираше, че не би била доволна, ако го бе сторила.

Решена да не се поддава на самосъжаление, тя пусна радиото, за да научи подробности за развитието на тайфуна. После влезе в кабинета си, за да довърши някои неща за писане.

Въпреки че тайфунът премина близо до Хоншу, той не нанесе никакви щети на града. Този път очевидно беше изсипал разрушителната си ярост върху Филипините и Вейн се тревожеше за Тревър. Но знаеше, че ако нещо се беше случило, щеше веднага да бъде уведомена като член на семейството.

Два отвратителни дъждовни дни бяха единственото, което тайфунът причини в Йокосука. Вейн се зае с работата си, но за първи път ѝ беше трудно да се концентрира. Не бе получила още никакво известие от Кийф и когато след работа поговори с Джан за това, беше съвсем обезпокоена.

— Нали знаеш как става. Мъжете и корабите трябва да са на сигурно място. От нас могат и да се лишат.

Обикновено чувството за хумор на Джан винаги повдигаше духа на Вейн, само че този път не ѝ беше до шегите.

— Но други кораби вече се върнаха в пристанището — подчерта тя.

— А някои пък, сред които е и „Фрийдъм“, може би са получили спешно назначение и Кийф не е успял да ти се обади.

— Може би. — Но Вейн не беше напълно убедена.

— Чу ли вече за Марджи? — попита Джан с явното желание да смени темата. — Тя се връща в Щатите.

— Постепенно почва да ми се струва, че съм съвсем изоставена — каза Вейн. Когато забеляза съжалителния поглед на приятелката си, тя добави с престолено оживление: — Само не се тревожи. Просто за момент бях малко потисната.

— Мога да те разбера. Но какво ще кажеш, ако организираме прощален празник за Марджи? Малко преди да отпътува, тя ще дава парти, но ние можем да я поканим на следващия ден.

— Звучи отлично. Какво мислиш за Камакура? Бих могла да се освободя за един следобед. Най-сетне се оправих с бъркотията в склада.

— Сигурно много ще се зарадва. Беше ми разказвала, че е била веднъж на Камакура и искала да я посети пак, но все отлагала, мислейки, че има достатъчно време. — Джан допи млякото си и остави чашата върху масата. — Тръгвай с мен, млада госпожо! — заповяда тя.

— Къде? — попита Вейн, когато Джан я улови за ръката и я накара да се изправи.

— Животът е прекалено кратък, за да го прекараме, свирейки отбой!

— Аз не свиря отбой — отвърна бързо Вейн, но Джан вече носеше палтото си от антрето заедно с жълтото яке на Вейн.

— Ето, дръж — тя и ѝ подхвърли якето. — Знам добро средство против това, което ти липсва, или по-скоро временно решение, за да се измъкнеш от състоянието си на апатия.

— И какво е то? — попита Вейн скептично, докато намъкваше якето си.

— Вечеря у дома и една вечер, прекарана с най-солените вицове на Брайън.

— Твърде съм млада за подобни неща — запротестира Вейн, но Джан вече я избутваше през вратата.

— Наистина, Джан, няма нужда от такива драстични мерки...

— Само внимавай! Не оскърбявай нежната чувствителност на Брайън!

— Брайън? Той има чувствителност на булдозер — вметна Вейн, докато Джан я дърпаше през тревата към съседната къща. — Вероятно това е и причината да сте толкова перфектна двойка. А що се отнася до вицовете му, то те трябва да са най-солените в цялата база.

— Ако човек иска да направи нещо, трябва да го прави веднага, и то както трябва. — Джан се усмихна, когато стигнаха до дома ѝ.

— Джан... — поде Вейн заплашително.

— Знаеш ли, само искаме да ти помогнем да не мислиш толкова за своя супермен — отвърна Джан невъзмутимо, бутайки през вратата своята съпротивляваща се жертва. — Освен това имам и една задна мисъл. Кара среща трудности при домашните си и ти като математически гений би могла да ѝ помогнеш.

— Ей, почакай малко! — протестира Вейн, щом вратата се затвори зад нея. — С новата математика в училище и аз не мога да се оправя, както всички останали.

— Аз не съм се оправяла никога и със старата — отвърна Джан безгрижно. — Ще извикам Кара да слезе. Настани се удобно. Ще кажа на Брайън да приготви своето прочуто рибно ястие.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Вейн се върна от курса си по японски в събота, тя завари на стълбата пред дома си един висок рус мъж в униформа. Припряно слезе от колата и изтича през подгизналата от дъжда трева.

— Тревър!

— Привет, бебчо!

Той я вдигна във въздуха, залюля я в ръцете си и после я пусна отново на земята. Оглеждаше я настойчиво, без да сваля ръце от кръста ѝ.

— Изглеждаш фантастично, бебчо!

— Много ти благодаря, Тревър! Една жена винаги може да се ослания на родния си брат да ѝ повдигне настроението! — Тя стисна ръката му, после го затегли към входната врата и се огледа за багажа му. — Колко време ще останеш?

— Боя се, че няма да е много. — Той хвърли поглед към часовника си. — Чакам вече двайсет минути. Остава ми време точно за чаша кафе.

— Пак ли трябва да заминаваш? — попита Вейн разочаровано, докато отваряше вратата. Остави чантата си върху масичката в антрето и се отправи към кухнята. — Щеше да е по-добре да ми се беше обадил, че ще дойдеш. Тогава при всички случаи щях да си бъда вкъщи.

— Аз самият разбрах малко преди да тръгна — отвърна Тревър и сложи ръка на рамото ѝ. — Знам, че съществува риск, щом като идвам в събота.

— Радвам се, че си го направил. Няколко минути все пак са за предпочитане пред нищо.

Тя бързо извади шоколадовия сладкиш, който беше приготвила за партито на Марджи. Имаше още време да направи друг.

Отрязва голямо парче от него, докато Тревър сваляше сакото и фуражката си и сядаше на един кухненски стол.

— Трябва да ти кажа, че семейният живот ти се отразява добре. Никога не си ми предлагала нещо по-вкусно от това, преди да станеш Вейн Брандън.

— Още веднъж сърдечно благодаря, братко — рече Вейн сухо.

— Няма защо. — Тревър лапна едно по-голямо парче от сладкиша, а после дояде остатъка със светкавична бързина.

Побутна ѝ с неприкрит намек празната си чиния, но Вейн не ѝ обърна внимание. Тя седна до него и подпря брадичка с ръце.

— И какво те води насам?

Тревър посегна към ножа и се наклони сам да си отреже, но Вейн издърпа сладкиша изпод носа му.

— Все още си спомням някои презрителни изказвания за моите кулинарни способности.

— Какви кулинарни способности? — Но бързо добави под строгия ѝ поглед: — Добре де, добре. Ти си най-великолепната готвачка на света. Само че остави тук този сладкиш.

Вейн се усмихна и му отрязва едно голямо парче.

— Е? Слушам те — подкани го тя, като стана, за да му донесе чаша кафе.

— Остави ме най-напред да се съвзема. Нали на теб не ти се налага да понасяш флотската кухня!

— Къде ли съм чувала вече тези неща? — произнесе Вейн с крива усмивка. — Но на мен ми се налага да понасям *мъжете* от флота.

Тревър отпи няколко глътки от кафето си, после ѝ разказа, че неговата част била спряла в Йокосука, за да зареди с гориво. Тайфунът, предизвикал толкова разрушения на Филипините, бил пощадил базата им с малки изключения. Но една друга база нямала толкова късмет, така че повикали на помощ съседите, за да я възстановят.

След като отговори на въпросите ѝ и я увери, че не е бил в опасност, Тревър попита:

— Къде е Кийф?

— Ето ти един хубав въпрос — отвърна Вейн. Не ѝ се удаде да прикрие горчивината си.

— Случило ли се е нещо с него?

— Не, не съм чула. Не знам нищо за него, откакто го извикаха малко преди да предадат предупреждението за тайфуна.

— Сигурно вече си свикнала често да му се налага да заминава набързо. Той изпълнява заповеди.

— Но друг път винаги се е завръщал след един-два дена. Или пък ми е пращал известие. — Тя топлеше студените си пръсти на чашата с кафе. — А сега го няма повече от седмица.

Тревър стисна ръката ѝ.

— На твоє място не бих се тревожил толкова. Кийф не е голям любител на писането.

— Напълно си в правото си да ми напомниш: „Нали те предупредих още тогава!“ — отвърна Вейн и остави чашата на масата.

— Както сама каза, това си е твой живот. А аз може би съм се заблуждавал. Кийф никога не би се оженил за теб, ако нямаше по-силни чувства.

— О, има ги. В леглото. — Забелязвайки загрижения израз по лицето на брат си, Вейн побърза да добави: — Е, това не е съвсем вярно. Кийф започна да се променя. Прекарахме няколко свободни дни в Нара и той дори ми каза, че ме обича.

— Тогава няма защо да се тревожиш — заяви Тревър спокойно. Пое и другата ѝ ръка и започна да я разтрива, докато се затопли. — Кийф с положителност не е лъжец. Винаги ми се е струвало, че има доста положителни страни и му трябва само подходяща жена, за да ги извади наяве.

— Спомням си обаче нещо съвсем друго — някога ми каза, че било глупаво от моя страна да се оставя Кийф да ме прелъсти — подразни го тя.

Тревър направи недоволна физиономия.

— Казах го само защото не исках сестра ми да събира горчив опит.

Вейн се усмихна:

— За твоє сведение на Кийф не му се наложи да полага особени усилия. Даже не му беше нужно да се жени за мен. Аз го обикнах от пръв поглед и тази любов дори са задълбочи още повече.

— Тогава значи няма проблеми! Въпреки всички трудности ти взе правилно решение. След като сега отношенията ви се основават на взаимност, няма какво повече да направиш, освен да му имаш доверие.

— Дойде ми до гуша да му имам доверие! — избухна Вейн. Дръпна ръцете си и се изправи. — Омръзна ми да бъда все аз тази,

която се съгласява, която проявява разбиране. Достатъчно съм егоистична, за да поискам и на мен да ми се даде нещо.

Вейн спря да крачи напред-назад из кухнята.

— Съжалявам, Тревър — каза тя малко по-спокойно. — Сигурно не така си си представял нашата среща.

Той стана и отново облече самото си.

— Исках да те видя, сестричката ми. И толкова по-добре, че можах и да те изслушам. В края на краищата не съм ти брат само за представителни случаи.

Тя го прегърна здраво.

— Благодаря ти. — Гърлото ѝ се стегна и изхлипа. — О, Тревър, толкова го обичам!

— Тогава не преставай да му вярваш. — Той нежно повдигна брадичката ѝ към себе си и я погледна в пълните със сълзи очи. — Не се предавай!

Целуна я и я притисна силно към себе си, после я пусна отново и си погледна часовника.

— Боя се, че трябва да тръгвам, Вейн.

— Зная. И ти благодаря още един път, че намина. Може би скоро ще мога да ти се реванширам за това.

— Дано небето ме пощади! Защото прекалено много се наслаждавам на волния си ергенски живот.

— Сигурна съм, че ергенските ти дни са преброени. Нямам търпение да видя жената, която ще те опитоми.

— Внимавай какво говориш, сестрице — предупреди я Тревър. После я прегърна за последен път. — Грижи се за себе си, бебчо!

Вейн гледаше подире му, докато той тичаше към джипа, който тъкмо спираше пред дома ѝ. Шофьорът и един друг спътник ѝ помахаха — тя им отвърна. Остана на вратата, докато колата се скри зад завоя, после бавно се прибра въщи. Чувстваше се много по-добре, след като Тревър я посети и беше разбрала, че не е ранен. Мисълта за утрешния излет с Джан и Марджи също я поободри и изведнъж се сети отново за партито на Марджи, което щеше да се състои вечерта. Бързо изтича в кухнята, за да провери дали има всичко необходимо да приготви втори сладкиш.

„Първото правителство на шогуните в Япония, създадено през 1192 г. от Минанто Йоримото, е положило началото на японското феодално господство. Неговата позиция като водач е била толкова силна, че императорът, който по това време се е намирал в Киото, се е превърнал само в репрезентативна фигура, нямаща никакъв особен авторитет. Упадъкът на правителството в Камакура започнал, когато то изчерпало възможностите си да брани Япония от атаките на монголите. Сред многото свидетели на тази мрачна епоха е «Тцуругаока Хахимангу» — една гробница близо до гарата на Камакура^[1]...“

Джан изчете всичко това на Вейн и Марджи, защото именно тази гробница беше първото нещо, което Марджи искаше да посети.

— Спомням си за някакви злодеяния, извършени в този район — каза Марджи, когато се отправиха под бледата светлина на зимното слънце към гробницата.

Джан като истински историк я подсети:

— На това място Йоримото построил своята крепост. Била е обърната към морето и обградена от трите страни с планини. Имало е непрекъснати борби за власт и надмощие.

— Не са ли обезглавили някого? — попита Вейн, като се отстраниха, за да дадат път на един клас ученици, приближаващи се в строен ред и облечени в сини униформи.

Джан кимна.

— Това е принц Морианага. Зад гробницата „Камакура“ има още една — от камък, където той бил пленен от клана на Ашикага и обезглавен.

— А прочутото дърво „гинко“ напомня за още едно убийство, поне нещо такова е останало в паметта ми — рече Марджи.

— Да, вярно е — отвърна Джан, когато стигнаха до гробницата „Хахимангу“. — Тази гробница първоначално е била построена другаде, а после е била отново издигната тук от шогуна Йоримото. Посветена е на император Ойин, когото са смятали за покровител на воините. На мястото на онова огромно дърво върховният жрец на храма е убил третия шогун. В първия ден на всяка Нова година тук идват хиляди поклонници.

Те продължиха мълчаливо нататък и се любуваха на силното въздействие на гробницата. Вейн отново се сети за думите на Кийф, че

всеки храм и всяка гробница си имат своя собствена физиономия и своя собствена атмосфера.

— Струва ми се, че повечето забележителности са свързани с дзенбудизма — каза Марджи, докато вървяха на север към най-красивия храм в Камакура — храма „Кенхойи“.

— Така си е — потвърди Джан. — Дзенбудизмът е бил религията, която се е съчетавала и с духа на военните. Най-известните храмове са „Кенхойи“, „Енгакуйи“, „Юфукуйи“ и „Йомиохи“. И тези храмове все още функционират, а в тях живеят свещенослужители и самоуки проповедници.

Всички те бдят над своите съкровища. „Енгакуйи“ притежава „Зъба на Буда“ и най-голямата камбана в Камакура. „Йохийи“ съхранява един жицо от доста ранна епоха — това е покровителят на децата. Самият „Кенхойи“ е построен през 1253 г. от един от военните регенти на китайския свещеник Ранкай Дориу, дошъл на тези отдалечени острови, за да разпространява дзенбудизма. Сградите, подобно на много други в Япония, често са били изгаряни до основи и сравнявани със земята, но гробът на Дориу, който е бил почитан като „Дайкаку Зени“, съществува и до днес.

— Бавно, учителко. Но стига вече лекции! — извика Марджи. — Имате ли нещо против да разгледаме сега „Дайбутсу“, а после да отидем да обядваме? Малко се поизморих, пък и синчето ми — тя се потупа по корема — настоява да се нахраним.

— Не възразявам. Аз и без това често идвам тук.

— Вижда се — каза Марджи.

— Малко исторически познания няма да навредят на никого, а могат дори да бъдат полезни — заяви Джан с безстрастно лице. Вейн и Марджи се разсмяха.

— Разказваш ли тези неща и на Кара? — попита Вейн.

— Разбира се. — Тя уви синьо-зеления си шал още по-здраво около врата и ушите си. — Става наистина студено. Искаш ли да разгледаш и други неща, Вейн? Зная, че досега си виждала „Дайбутсу“ само отдалеч.

— Достатъчно. Нека по-добре потърсим ресторант за Марджи. Следващата седмица мога да дойда още веднъж сама и да разгледам останалите храмове.

Този път те закрачиха по-бързо. Студът и предчувствието за топлия обяд ги караха да ускорят ход и скоро стигнаха до прочутата статуя на Буда — „Дайбутсу“ в Камакура.

Съзерцаваха го в мълчание известно време, после се изкачиха по стълбите. Когато тръгнаха по вътрешната стълба, водеща чак до раменете на огромното божество, Вейн каза:

— Учудващо е, че може да се открие статуя на Буда и извън храма.

— Подобно на много други исторически реликви в Япония и „Дайбутсу“ от Камакура е трябвало да се преборва с различни превратности на съдбата — поясни Джан. — Първоначално се е намирал в една огромна зала на храма „Котоку-ин“, но през четиринайсети век той се срутва поради буря, а в края на петнайсети век се разрушава окончателно при един по-голям прилив. Оттогава са оставили статуята на открито.

— Погледнете — обърна Вейн внимание на приятелките си, — тук точно могат да се проследят отделните етапи, през които е отливана статуята.

— Тя е създадена през 1252 г. от един известен скулптор — Оно Гороемон — поясни Джан, докато отново се спуснаха надолу.

Когато се озоваха навън, те огледаха статуята за последен път.

— След като видях в нара статуята на Тодайи и ги сравня, наистина не мога да кажа, която от двете намирам за по-красива — произнесе Вейн замислено.

— Повечето намират тази тук за по-хубава — отвърна Джан. — Макар и да не е толкова стара и голяма, в очите на мнозина тя все повече става символ на Япония.

Вейн разглеждаше статуята мълчаливо — достолепното положение на главата, правилните гънки на одеждите, ръцете, чиито пръсти бяха плътно прибрани в знак на медитация — не можеше да реши коя от двете статуи да предпочете. Намираше ги еднакво силно въздействащи.

— А какво е това в средата на челото? — поинтересува се Марджи.

— Това е сребърно кюлче, тежащо около осем килограма, което символизира светлината, излъчваща се от челото на Амида — Буда. А за охлювите, които покриват главата му, се разказва, че са се

натрупали, без той да забележи, тъй като бил потънал в дълбока медитация.

— Будистите все още ли се прекланят пред изображенията на Буда? — попита Марджи, когато видя няколко мъже да пляскат с ръце и да се покланят.

Вейн поклати глава.

— Не, вече не. Те само му показват своята почит. Запалват ароматичната пръчица, правят дарение, пляскат с ръце и се покланят в знак на признание за добрия пример, който е дал на своите последователи.

— И така, аз вече съм готова за обяд — оповести Джан. — Къде ще отидем?

Появиха се различни предложения и накрая се споразумяха за ресторант със западна кухня.

За Вейн времето мина неусетно. Тя се наслаждаваше на разходката с приятелките си и искрено тъгуваше, че Марджи ги напуска. Но същевременно беше доволна, че тя щеше да бъде близо до семейството си, когато се родеше бебето. Марджи възнамеряваше да продължи да работи в гражданската служба. Щеше да мине още много време, докато преодолее болката си, но ѝ предстоеше раждането на детето, което ѝ носеше радост. Вейн беше сигурна, че бебето ще облекчи скръбта ѝ.

Следващите седмици се заизнизваха убийствено бавно.

Вейн все по-често излизаше от къщи, тъй като времето се беше позатоплило. Още веднъж бе ходила сама в Камакура. Отбиваше се и до любимото си място в Йокохама — парка „Санкай-ин“.

Беше си въобразявала, че знае какво е отчаяние, но продължителното мълчание на Кийф придаде ново значение на думата.

В този невероятно топъл пролетен ден Вейн не беше в състояние да издържи нито минута вън и реши да отиде в „Санкай-ин“. Вървеше бавно по разкошните алеи на парка и вдишваше дълбоко ароматния въздух, докато си мислеше за Кийф и възстановяваше в паметта си детайли от съвместните им разходки.

Минавайки по един извит като дъга мост, Вейн се запита дали не беше се оказала твърде наивна в надеждите си за щастливо бъдеще с

Кийф. Очевидно той се беше разкажал за любовното си обяснение, към което го бяха подтикнали само идиличната обстановка в старинния град, засилващата се симпатия към нея и съзнанието, че тя го обича.

Тихата красота на парка ѝ поддейства успокоително. Вейн отново се върна мислено към събитията от последните няколко месеца — към отпътуването на Джеръд, към веселия излет с Марджи и към пълната със сълзи раздяла, към посещението на Тревър. Думите на брат ѝ бяха вдъхнали кураж, но сега тя беше стигнала до краха на своите надежди.

И въпреки това при вида на раззелениящите се хълмове, на гордите пагоди и водните лилии в езерата — пълни с големи риби, на червенобузите деца Вейн се усети свързана с тази страна, която ѝ даваше нова надежда. Тя бе заложила и изгубила, но никога нямаше да съжалява.

Животът ѝ с Кийф беше интересен. Пълен с радост. Но и много мъчителен. Вейн никога не бе сигурна редом до него, не беше могла да бъде самата себе си до онези щастливи дни в Нара. Но, в края на краищата, бракът не се състоеше само от меден месец. Тя винаги се бе чувствала само като годеница, защото Кийф не ѝ беше дал възможност да бъде истинска съпруга. Той също никога не бе пожелал да бъде истински съпруг и очевидно в това отношение нищо не се бе променило.

Вейн приседна за малко на една каменна пейка — любуваше се на красивата природа наоколо и наблюдаваше как вятърът отвява няколко цветчета от дърветата. Обзе я тъга и тя сравни любовта си към Кийф със съдбата на сакура. Вишневите цветчета бяха прекрасни, но имаха краткотраен живот. Няколко чудесни мига, които после биваха отнасяни от ветровете на съдбата.

Стана и приглади полата на широката си рокля, като разсеяно проследи с пръсти ръчно изрисуваните букетчета теменужки в долната ѝ част. Роклята беше получила от Кийф на втория ден след сватбата. На украсената със свещи маса той ѝ беше казал, че в нея му напомняла за теменужка — със стаена сила, красива и сдържана.

Вейн се обърна и погледна към природата, открояваща се на фона на лазурното небе. Със страхопочитание съзерцаваше ефирната ѝ красота. Залязващото слънце обграждаше като с рамка живописния ѝ силует, и когато Вейн подхвана полата си, която се издуваше от вятъра, застина на мястото си.

Усети присъствието на Кийф.

Вейн потръпна с цялото си тяло. Не можеше да повярва, че е наистина тук, и се запита дали не съществува само във въображението й. Бавно се обърна и го видя, застанал на извития мост.

Дори отдалече можа да почувства обичта, която струеше от погледа му.

Кийф разпери ръце и тя се втурна насреща му...

[1] Камакура, седалище на управляващите шогунни от 1185 г. до 1333 г., е и днес в центъра на вниманието на историците. Запазила се е също така и като жилищен район за мнозина заможни бизнесмени от Токио. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Те стояха плътно прегърнати, мълчаливи и неподвижни. Вейн не можеше да каже минути ли изминаха или векове. Това нямаше никакво значение за нея. Тя знаеше само, че е в прегръдките на Кийф и че несигурността ѝ е свършила.

Денят преминаваше във вечер и въздухът стана по-студен. Вейн започна да трепери и Кийф я притисна още по-плътно към себе си. Ръцете му нежно потъркаха гърба и ръцете ѝ, за да я стоплят.

Без желание се откъсна за малко от нея и я погледна в очите.

— Помислих си, че мога да те намеря тук.

— Често идвах през последните три месеца. Тишината и красотата на парка винаги са ми въздействали успокояващо. Но в последно време дори и в „Санкай-ин“ не можех да намеря утеха.

Той стисна ръката ѝ и Вейн отвърна на жеста му.

— Кога се завърна?

— Преди два часа. Позвъних вкъщи, но теб те нямаше.

Запътиха се към езерото. Ръката на Кийф я беше обгърнала около ханша и галеше бедрото ѝ през тънката материя на роклята.

— Неделите особено са ужасни. Нямам работа, не посещавам езиковия курс, колегите и приятелите ми са при семействата си. Просто ми беше необходимо да изляза навън.

Кийф се облегна на парапета и я погали по бузата.

— Скъпа, много съжалявам. Знам какво е трябвало да изживееш. И ако това може да те утеши, аз също страдах при мисълта за онова, което си била принудена да си мислиш.

Вейн извърна лице към дланта му и я целуна. После го погледна с поглед, в който се криеше цялата обич, която изпитваше към него.

— Мислех, че си се разкажал, задето ми каза, че ме обичаш. Че смяташ своята свобода и независимост за по-ценни.

Кийф я целуна нежно по очите.

— Ти си достойна и за най-високата цена. Готов съм да заплатя с всичко — отвърна той дрезгаво. — Дори и да се откажа от полетите...

Тя бързо посегна към ръката му.

— Не, Кийф. Никога няма да поискам това от теб. Аз се влюбих в теб такъв, какъвто си и дори и насън не би ми хрумнала мисълта да поискам от теб да се откажеш от нещо, което означава толкова много за теб.

— Можеш ли да се закълнеш, че не се тревожиш винаги, когато ми се наложи да замина? Аз успях да убедя началниците си да ми разрешат отново да летя. Нямам склонност към писарската дейност. — Той нежно я погали с пръсти по бузата. — Но зная колко много се измъчваш от това. Затова ме изкушава мисълта да напусна флота.

— Не, не мога да отрека, че се страхувам постоянно да не ти се случи нещо, да не загинеш при някоя злополука. Но се опитах да затворя тези страхове вътре в себе си. Ти си длъжен да изпълняваш заповеди и аз го знаех, когато се ожених за теб.

— Но не е честно по отношение на самата теб.

— Може би не, но животът е такъв, че допуска и нечестности. — Вейн притисна пръстите му към лицето си. — Кажи ми откровено, щеше ли така скоро да напуснеш флота, ако не ме беше срещнал? — Той не й отговори и тя го стори вместо него: — Не, нямаше да го направиш. Летенето ти е в кръвта.

Кийф се беше загледал в няколкото деца, които хвърляха храна на рибите, приведени над парапета.

— Винаги съм възнамерявал след армията да се прехвърля в търговския аерофлот. Някога баща ми имаше планове, които предвиждаха между другото и да поема неговото предприятие. Но аз предпочитам да вървя по своя собствен житейски път. Богатството не е така важно за мен, както удовлетворението от професията.

Вейн опря ръце на гърдите му.

— Да, ти можеш да се прехвърлиш в търговския аерофлот, но по-късно. Нито ти, нито аз сме създадени да вървим по стъпките на родителите си. Но трябва да напуснеш армията едва тогава, когато си готов за това. Иначе би съжалявал.

Кийф я погледна в очите.

— А следващия път, когато ме призоват и не мога да се свържа с теб? Имахме секретни учения и ръцете ми бяха като вързани. Не можех да ти се обадя и сърцето ми се късаше само като си представях какво можеш да си помислиш за отношението ми към теб.

Вейн се усмихна и го погали по гладко обръснатата буза.

— След две години брак би трябвало все пак да съм се научила да различавам желанието от обичта. Ти винаги си разграничавал двете неща.

— А аз би трябвало да зная, че постоянният ми копнеж по теб не е предизвикан само от фантастичния ти чар.

— О? Да не би да искаш да кажеш, че си ме обичал през цялото време?

Погледът му отново срещна нейния.

— Боя се, че не мога да твърдя такова нещо, скъпа. Но мога да кажа, че бях достатъчно умен да ти призная някои положителни качества. Ти ме научи да ти вярвам и да ти се доверявам. Показа ми колко нещастни са били моите родители и колко удоволствия може да има в един брак. — Той я привлече по-плътнo към себе си. — Никога няма да разбера в кой момент точно започнах да те обичам. Беше един постепен, неизбежен процес, който, струва ми се, няма никога да свърши.

Кийф я целуна нежно, с обожание и Вейн отговори на целувката му. Никой от тях не обръщаше внимание на хората, крачещи покрай тях в парка.

Някакво цветче долетя и докосна бузата на Вейн, преди да падне на земята. Кийф откъсна една сакура и ѝ я подаде.

— Любовта ни ще бъде по-трайна от този цвят — каза той.

Очите на Вейн сияеха.

— И тя ще ми помогне да понасям по-леко времето, когато си на път и отново нямам вест от теб. Щом като знам, че любовта ти ми принадлежи, мога да се справя с всичко.

Кийф приглади косата ѝ.

— А твоята професия? Липсва ли ти работата като дизайнер? — попита той тихо.

— Знаеш ли, установих, че бизнесът ми харесва повече. Ще завърша курсове по финансово дело и ще се помъча да взема диплома, щом се върнем в Щатите. Работата в обменното бюро ми доставя удоволствие, независимо от хаоса и постоянната липса на персонал. Смятам, че би ми допаднало някой ден да имам свое предприятие.

— Ти си играч, нали?

— Ако не бях, нямаше да те спечеля.

Кийф нежно я прегърна през кръста.

— И ме получи. — Погледна я сериозно, после попита: — Сигурна ли си, че няма да имаш нищо против да останеш още няколко години в Япония? Бих могъл да удължа договора си без особени проблеми.

— Не, не бих имала нищо против. Ще я опознаем заедно, а може би дори ще отидем на зимния фестивал в Сапоро.

— А пък аз бих могъл да ти покажа Хонконг, Сингапур и Перт. Ще си вземеш отпуск и ще ме посрещнеш в съответните пристанища. Следващото ни плаване ще протече почти по разписание и мога да ти съобща маршрута предварително.

— Ще бъде удоволствие за мен, лейтенант Брандън — отвърна Вейн с весел блясък в очите.

Кийф поклати глава.

— Трябва да отида да се прегледам дали душевно съм наред, щом като толкова пъти съм ходил сам на риболов и съм прекарвал толкова време сам с глупавото си хоби — промърмори той. После вдигна ръце и махна фибите, с които Вейн беше прихванала косата си. — Само като си помисля за всичкото време, което съм пропилял...

— Не бих казала, че е пропиляно. Ти още не беше узрял. Трябваше ти поле за действие.

— Аз имам нужда от теб. Сега. Не мога да чакам повече, мисис Брандън. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Кийф я дръпна в един храст и погали шията и гърдите ѝ.

— Боя се, че ще ти се случи нещо още тук, ако не си отидем веднага вкъщи — каза той дрезгаво.

Вейн разтвори широко очи.

— И да изоставим моето любимо кътче в Йокохама? — попита тя. — Погледни само колко хубаво цъфтят цветята и...

— В момента ме интересува само едно цвете.

— Ласкателствата ти няма да ти помогнат. Не са достатъчни...

— Тогава да вървим — настоя той и я прегърна.

— Почакай — извика Вейн, когато Кийф я поведе към главната алея.

— Забрави ли нещо?

— Не. Искях само да те питам нещо. Току-що ми каза, че имаш нужда от мен. Сега. Означава ли това, че по-късно няма да се

нуждаеш?!

Кийф направи слисана физиономия.

— Разбира се, че и по-късно ще имам нужда от теб. Аз те обичам и винаги ще... — Той спря, когато видя усмивката, трепкаща в ъгълчетата на устните ѝ. — Не намирам това за смешно, мисис Брандън.

— Искях само да съм сигурна, че не искаш само тялото ми.

— Не бих казал само, но трябва да си призная, че мисълта за него някак си преобладава в главата ми.

— В такъв случай ще ти покажа една книга, която току-що излезе...

— На каква тема?

— Спомняш ли си още как веднъж твърдеше, че си бил перфектен в самолета и в леглото?

— Само скромността ми е попречила да изтъкна специалните си знания и в други области — заяви Кийф, докато се упътваше с Вейн към изхода на парка.

— Не съм сигурна дали специални познания е точната дума — каза Вейн с лукава гримаса.

— Означава ли това, че ще критикуваш моите постижения в леглото?

— Виждаш ли, ти беше този, който критикуваше моя опит — напомни му тя. Той изохка и тя добави: — И тъй като напоследък имах много свободно време, реших подробно да проуча по-задълбочено този въпрос. Наистина е удивително какви открития е направила съвременната сексуална наука.

— Да не би да се готвиш да ме заставиш да участвам в твоите авангардни експерименти?

— Това е по-скоро предизвикателство — обясни Вейн. — Винаги си ми казвал, че обичаш предизвикателствата — добави тя и леко го драсна с нокти по вътрешната страна на китката.

Когато напуснаха „Санкай-ин“, Кийф я притисна към себе си. Сините му очи сияеха от обич.

— Ами тогава предизвикай ме, скъпа!

Издание:

Даяна Мур. Приласкай ме в топла вечер

ИК „Слово“, София, 1992

ISBN: 954-439-077-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.